

- (1.) φιλόδημον καὶ προνοητικὸν τοῦ κοινῆ συμφέροντος τὸ τοῦ Οἰδίποδος ἦθος καὶ εὐνοίαν ἔχων ἀπὸ τοῦ πλήθους δι' ὧν αὐτοὺς ἐπιγρήθησεν· εἰκότως οὖν κέχρηται τῷ τέκνα ὡςπερὲ πατήρ· νέοι ὄντες νῦν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Κάδμου· οἰκτρὸν δὲ τὸ νέα.
- (2.) **θαάζετε** κατὰ διάλυσιν ἀντὶ τοῦ θάσσετε· ἢ θωῶς προκαθήσθε.
- (3.) **ικτηρίους** ἀντὶ τοῦ ταῖς ἰκετηρίαῖς· τὸ δὲ ἐξεστειμένον ἀντὶ κεκοσμημένον· εἰώθασι γὰρ τῷ στέφειν χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν· στέμμα δὲ ἐστὶ τὸ προσειλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ.
- (4.) **πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων** οἱ μὲν μηδὲν πεπονηότες ἐπὶ ἀποτροπῇ τοῦ κακοῦ θύουσιν καὶ παιᾶνας ἄδουσιν οἱ δὲ ἐπταικότες ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμῶζουσιν.
- (6.) ἃ **γὰρ δικαίων** οὐ δι' ἀγγέλων μαθεῖν τὴν αἰτίαν ἠξίωσα ἀλλ' αὐτὸς παρεγενόμεν προκηδόμενος ὑμῶν.
- (8.) **ὁ πάσι κλεινός**· ἢ πᾶσι τοῖς ἐπιτεύγμασιν ἢ ὑπακούεται ἀνθρώποις· πιθανῶς δὲ τὸ ὄνομα τοῦ προλογίζοντος ἐδήλωσεν, ἅμα δὲ καὶ εἰς ἐπιθυμίαν φέρει τὸν θεατὴν τῶν περὶ τοῦ Οἰδίποδος· οὐκ εὐθὺς δὲ τὰς αἰτίας τῆς δόξης ἐπάγει, ἀλλὰ ταμιεύεται κατὰ βραχὺ ἐν καιρῷ ἐνήθησεν· καλῶς δὲ οὐ δι' ἀγγέλων ἀπήγγελλται, ἵνα διαλεγόμενον αὐτοῦ, ἐκ Δελφῶν εἰσαγάγῃ τὸν Κρέοντα.
- (9.) **ἀλλ' ὦ γεραῖε** εὐτάκτως ἐκάστω τὸ δέον ἀπένειμεν, διὰ μὲν τῶν παίδων τὸν οἶκτον τῆς ἰκετείας διὰ δὲ τοῦ πρεσβύτου ἢ πρὸς τὸν βασιλέα ἀπόκρισις· εἰς γὰρ τοῦτο ἀπρεπὲς τὸ τῶν νέων πρόσωπον· δεδήλωται οὖν ἡμῖν τὸ χρήσιμον τῆς παρουσίας τοῦ γέροντος.
- (10.) **τίνοι τρόπῳ** ἀντὶ ἐπὶ ποία προφάσει ἰκετεύετε; εἴτα ἐπιφέρει τὰς αἰτίας· ἢ γὰρ διὰ δέος κολάσεως ἢ παθόντες ἐκδικίας τυχεῖν ἀξιοῦτε ὅπερ ἐδήλωσε διὰ τοῦ στέρξαντες οἶον ἤδη πεπονηότες.
- (12.) **δυσάληγτος** σκληρός, δυσμετάκλαστος, ἀναλγής, ἀπαθής, ἀνηλεής, ἴσον τῷ ἀνάληγτος καὶ σκληρός.
- (13.) **ἱερεὺς** πρεσβύτερος Διός.
- (14.) **ἀλλ' ὦ κρατύνων** ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἐγνώκαμεν τὸ ὄνομα τοῦ Οἰδίποδος καὶ ὅτι παιᾶνές εἰσιν ἐν τῇ πόλει, νῦν δὲ διὰ τῆς ἐντέχνου ἐπεξεργασίας ὅτι καὶ βασιλεὺς καὶ τὴν αἰτίαν τῶν παιᾶνων· προαγωγὸν δὲ εἰς πειθῶ τὸ προοίμιον.
- (15.) τοῦτο καὶ τὴν ἡλικίαν σημαίνει καὶ δυσωπητικὸν πως τυγχάνει· ὡς γὰρ ἐπὶ θεοῦ βωμοὺς πάρεσιν ἐπὶ τοὺς πρὸ τῶν βασιλείων ἰδρυμένους.
- (17.) **πτέσθαι** ἀντὶ τοῦ βαδίσαι, ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεοτῶν· τὸ δὲ σὺν γήρα βαρεῖς ἐφ' ἑαυτοῦ τῷ πληθυντικῷ ἐχρήσατο· καὶ τὸ ἱερεῖς ὁμοίως.
- (19.) **λεκτοὶ** τὸ λεκτοὶ τάχα μὲν εἰς σύστασιν τῶν παίδων τάχα δὲ καὶ δημοσίαν ἐκφαίνει τὴν ἐκομπλήν ὡς ἐπιλεχθεῖσαν καὶ πεμφθεῖσαν παρὰ τοῦ κοινού.
- (20.) **πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς** ναοῖς δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἰδρυται τῇ Ἀθηνᾷ τὸ μὲν Ὀγκαίας τὸ δὲ Ἰσμηνίας· οἱ δὲ οὕτω, τὸ μὲν Ἀλασκομενείας τὸ δὲ Καδμείας· τινὲς δὲ τὸν τῆς Ἀλασκομενείας οὐκ ἐν Θήβαις εἶναι ἀλλ' ἐν κώμῃ.
- (21.) **ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεία** καὶ γὰρ ἐστὶ παρὰ τῷ Ἰσμηνῷ Ἀπόλλωνος ἱερὸν διὸ φησι μαντεία σποδῶ, τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ βωμῶ ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς ὡς φησι Φιλόχορος.
- (23.) **σαλεύει** ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν.
- (25.) **φθίνουσα μὲν κάλυξιν** οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς ἀλλὰ καὶ τοὺς πεφνηότας καρποὺς διαφθεῖρεσθαι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ. σὺν τοῖς βλαστήμασιν.
- (27.) **ὁ πυρφόρος θεός** ὁ λοιμὸς ὁ πυρετοφόρος· τὸν γὰρ πυρετὸν πῦρ καλοῦσι καὶ τὸ ἐναντίον ὡς Ὀμηρος καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετόν.
- (28.) **σκήψας** ἐπιβαλὼν, ἐπιφέρων.
- (29.) **δῶμα Καδμείου** περιφραστικῶς ἢ πόλις· ἢ ἀντὶ τὰ δώματα πάντα [τὰ] τῆς πόλεως.

(33.) **ἀνδρῶν δὲ πρώτων** οὐ μόνον οὖν ὡς βασιλέως δέονται ἀλλὰ καὶ σοφοῦ· κατὰ βραχὺ δὲ παρεμβάλλει ἡμῖν ὁ ποιητὴς τὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Οἰδίποδος.

συμφοραῖς βίου ταῖς βιωτικαῖς συντυχίαις.

(34.) **ἐν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς** καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ φιλίαις [τὸ] στοχαζέσθαι τῆς τῶν θεῶν διανοίας· ἐκ τούτου δὲ παθητικώτερον τὴν τραγωδίαν ποιεῖ ὅταν ὁ τοιοῦτος εἶναι νομιζόμενος φανῇ καινοῖς μύθεσιν ἔνοχος.

(35.) ὅς τε μολῶν ἄστῳ Καδμείον, ἵνα καὶ ἡ ἀπὸ ξένης ἄφιξις αὐτοῦ δηλωθῇ· σκληρὰς δὲ αἰδοῦ ὅτι τὸ αἰδοῦ εὐφημῶν ἐστὶν προσέθηκε σκληρὰς ὅ ἐστι δυσκόλου διὰ τὸ αἰνίγμα ἢ φονικῆς.

(38.) **οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς** οἶον οὐ προακούσας παρ' ἡμῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγμάτων ὅπερ συναλάμβανέν πῶς σοι πρὸς τὴν λύσιν· ὡς πρὸς θεοφιλή οὖν καὶ εὐτυχῆ ἀπαντῶσιν· περιττεύει δὲ ἡ ἐξ ἡ ἢ ὑπό.

προσθήκη συμβουλή, ἐπικουρία.

(40.) **κράτιστον πᾶσιν** ἢ ὑπὸ πάντων κράτιστος εἶναι ὑπολαμβάνομενος ἢ πᾶσι τοῖς προειρημένους, τύχη, συνέσει, θεοφιλία.

(41.) **πρόστροποι** προσπεπτωκότες, προστετραμμένοι· ἴσως δὲ τοῦτο εἰπὼν ὁ ὑποκριτὴς προσπίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἄρχοντος. προσπεπτωκότες.

(44.) **ὡς τοῖσιν ἐμπείρουσιν** ἐν τοῖς συνετοῖς τὰς συντυχίας καὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων ὁρῶ ζώσας καὶ οὐκ ἀπολλυμένας, οὐ σφάλεται ἀλλὰ τὸ ἀποβησόμενον στοχαζέται καλῶς.

(45.) **ζώσας** ἀντὶ ἐνεργεστέρας.

(46.) **ἴθ', ὦ βροτῶν ἀριστε** διεξεληθὼν τὰ τῆς πόλεως κακὰ καὶ ὅτι ἱκανός ἐστιν ἐπινοῆσαι ἀπαλλαγὴν ἐπάγει ὅτι καὶ χρήσιμον σῶσαι τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ κινδυνώδες τὸ ἀμελήσαι· ἴθι οὖν καὶ εὐλαβήθητι μὴ τὴν προὔπαρχουσαν δόξαν ἐπὶ τῇ εὐποιᾷ ἀπολέσῃ· πάνυ δὲ αἰδημόνως οὐκ εἶπεν ὅτι οὐκέτι τιμήσει σε ἡ πόλις ἀλλὰ σὺν τῇ εὐχῇ τὸ ὄλον κατέθηκεν· εἰώθαμεν δὲ καὶ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν εὐημεριῶν μνημονεύειν καθὼς <οἱ> ἄρχοντες ἀποβῶσιν· ἔασον οὖν, φησὶν, ἀκέραιον τὴν προγεγεννημένην σοι δόξαν ἵνα αὐτὸ τοῦτο λέγωμεν, ὅτι ἐπὶ Οἰδίποδος τῆς Σφιγγὸς ἀπαλλαγέντες ἐν εὐδία γεγόναμεν.

(48.) **προθυμίας** λείπει τὸ ἔνεκεν.

(51.) **ἀλλ' ἀσφαλεία** γνώμη ἀσφαλεῖ καὶ ἐχυρᾷ εὐβουλία τὸ ἐμπεσὸν κακὸν τῇ πόλει ἀνόρθωσον.

(53.) **ἴσος** ὁμοῖος.

(54.) **ὡς εἶπερ ἄρξεις τῆσδε** τὸ πᾶν τοῦ κινδύνου, φησὶν, εἰς σὲ φθάνει· τίνος γὰρ ἄρξεις ἢ ποῖαν ἕξεις πολιτείαν ἀπολωλῶτων τῶν οἰκούντων;

(56.) **ὡς οὐδὲν ἐστίν** καὶ Ἄλκαῖος φησὶν

ἄνδρες <γὰρ> πόλεως πύργος ἀρήιοι καὶ Δημοσθένης, ἄνδρες γὰρ πόλις καὶ οὐ τεῖχη· ὁμοῖον δὲ τὸ τῶν νεῶν ταῖς πόλεσιν ὅθεν καὶ <τὸ> τροπικῶς τοῖς ὀνόμασιν ἀπὸ τῶν εἰωθότων χρῆσθαι ἐπὶ τῶν πόλεων οἴακας νῦν ἀντὶ τοὺς ἄρχοντας λέγοντας καὶ ὀρθῶς πλεῖν τὴν πόλιν φάσκοντας.

(58.) **ὡ παῖδες οἰκτροί** οὐκ εἰς τὴν ἡλικίαν τοσοῦτον τὸ ὦ παῖδες ὅσον ἀρμόζον ἐστὶ τῷ φιλοφρονουμένῳ ἦθει οἶον καὶ τὸ ὦ τέκνα ἐν ἀρχῇ· πρὸς τοὺς παῖδας δὲ διαλέγεται ὡς οἰκροτέρους καὶ μᾶλλον βοθητίας δεομένους, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ πλῆθος ὡς ἐπικρατέστερον.

(65.) ἀντὶ οὐκ ἀμέριμνόν με ὄντα παρακαλεῖτε φροντίζειν ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ πεφροντικότα.

(67.) **πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα** πολλὰς γνώμης ἐπιβολὰς ἐν τῇ σκέψει πλανώμενος ἦλθον ἕως οὐ ἀρίστην εὔρον τὴν ἐπὶ τὸν θεὸν καταφυγῆν· ἀρσενικῶ δὲ ἐχρήσατο πλάνους ἀντὶ θηλυκῶ.

ἀντὶ τοῦ πλάνους θηλυκῶς.

(70.) **Κρέοντ', ἔμαυτοῦ** οὐ τὸν τυχόντα ἐπεμψα ἀλλὰ τὸν ἀναγκαῖον· γαμβρὸν δὲ ἀπλοϊκῶς ἀντὶ τοῦ κηδεστήν.

(78.) οἶδε τ' ἀρτίως Κρέοντα προσστείχοντα οἱ ἦθεοι πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ φασιν ὅτι πάρεστι Κρέων ὡς ὄξυωπέστεροι, δι' αἰδῶ δὲ τοὺς λόγους παρητήσαντο· ὁ δὲ ἱερεὺς ἅμα μὲν ὡς πρεσβύτης οὐχ ὄρᾳ ἅμα δὲ κατὰ νοῦν ἔχων τὸν λόγον τοῦ βασιλέως.

(80.) ὦ νὰξ Ἄπολλον εἰκότως πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ ἀναβόησις· ἐν τῷ γὰρ ἀπὸ θεοῦ ῥηθησομένῳ χρησμῷ κείται τὸ τῆς ἀπαλλαγῆς· εἶθε οὖν παραγένετο Κρέων ἐπὶ τινι σωτηρίῳ τύχῃ λαμπρὸς ὥσπερ ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον καταστάσεως φαιδρὸς ἐστι· λεληθότως δὲ δείκνυσιν ἡμῖν τὸ σχῆμα τοῦ ὑποκριτοῦ ὅποιον εἰσήλθε.

εἰ γὰρ ἀντὶ εἶθε.

(82.) οὐ γὰρ ἂν κἀρα | πολυστεφής οἱ γὰρ ἐπὶ τινι αἰσίῳ παραγενόμενοι ἐκ Δελφῶν ἐστεμμένοι ἐπανήσαν ὡς καὶ Ἄριστοφάνης ἐν Πλουτῷ φησί.

(84.) ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν οὐκ ἔστι, φησί, μακρὰν ἀλλ' ἐγγὺς καὶ μέτρον ἔχων τοῦ ἀκούειν διὰ τὸ πλησίον γενέσθαι.

(85.) ἀναξ, ἐμὸν κήδευμα ἴδιον τῶν ἐν χρεῖα καθεστῶτων φιλοφρονεῖσθαι μείζουσιν ὀνόμασι τοὺς ταπεινότερους.

(87.) ὁ μὲν Οἰδίπους τίς εἴη ὁ χρησμὸς ἐπυνθάνετο ὁ δὲ οὐκ εὐθὺς αὐτὸ τὸ ῥητὸν ψιλὸν εἶπεν· ἀπὸ γὰρ τῶν εὐφήμων ἄρξασθαι θέλει· ὁ δὲ νοῦς, λέγω γὰρ πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν εἰ καὶ τὰ δύσφημα τύχοι [ἂν] κατ' ὀρθὸν ἐξελεθόντα τουτέστιν εἰ τὰ ἄγνωστα γνωσθῆι, τὸ τίς ἐστὶν ὁ φονεὺς Λαῖου· οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν ἓν ἐν τῷ χρησμῷ ἀλλ' ἀγνοεῖται μόνον τὸ ὑπ' αὐτοῦ ῥηθέν.

καὶ τὰ δύσφορ' εἰ τύχοι καὶ τὰ χαλεπὰ εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν προϊόντα πάντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.

(89.) ἐστὶν δὲ ποῖον τοῦπος; ὅτι ἀσαφῆ τὸν λόγον εἶπεν [ὅτι] ἀξιοῖ αὐτοῦ τοῦ ῥητοῦ ἀκούσαι· μέχρι γὰρ νῦν οὔτε θαρσῆσας οὔτε ἔμφοβος εἰμι τῶν ὑπὸ σοῦ ἀκούσας.

(93.) ἐς πάντας αὐδὰ ἀξίως τοῦ βασιλικοῦ ἦθος δημοσία φράζειν κελεύει ἅμα μὲν ἐπεὶ μηδὲν ὑποπτεύω περὶ ἑαυτοῦ οἶεται καὶ θεοφιλῆς εἶναι ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐν μέσῳ ῥηθέντων ἀνυσθῆναι τὰ τῆς ἀναζητήσεως· αὔξει δὲ ὁ ποιητῆς τὸ ὡς εὐνοϊκὸν ἦθος τοῦ Οἰδίουδος ὅπως αὔξειτο τὰ τῆς τραγωδίας ὕστερον αἰτίου αὐτοῦ τῶν κακῶν ἀναφαινομένου.

τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος περὶ τούτων πλέον ἀγωνίζομαι ἢ περὶ τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς.

(95.) λέγοιμ' ἂν οἱ' ἦκουσα ὅτι πολλάκις ἐκπίπτουσι λοξοὶ χρησμοὶ ἐμφανῶς εἶπεν ἵνα μὴ γένηται ἀφορμὴ τοῦ παραπέμψασθαι τοὺς χρησμούς.

(101.) **χειμάζον** Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ αἵματος χειμάζοντος τὴν πόλιν, λέγει δὲ τοῦ Λαῖου.

(106.) **ἐπιστέλλει** ἐντέλλεται, ὑποτίθεται.

(107.) τοὺς φονέας καὶ αὐτόχειρας τούτου τιμωρεῖσθαι.

(109.) **δυστέκμαρτον** δυσκατέργαστον, δυσζήτητον, δυσεύρετον, δυσκατάληπτον.

(110.) ὥστε καὶ εὐχερῶς μὴ εἰς πολλὰ πλανωμένους ἐξευρεῖν· ἀπὸ κοινου δὲ τὸ ἔφασκε, λέγει δὲ τὸ πρᾶγμα.

(111.) **ἐκφεύγει** λανθάνει.

(112.) **πότερα δ' ἐν οἴκοις** ὡς συνετὸς ὁ Οἰδίπους ζητεῖ τὰ καθ' ἕκαστα εἶτα οὕτως ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν ἐξείσει μεταπεμφάμενος τοὺς πολίτας ἵνα καὶ ἀφορμὴ τῆς εἰσόδου γενήσεται.

(114.) **θεωρός** ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ χρησμὸν ἀπερχόμενος.

(116.) οὐδ' ἄγγελός τις οἶον οὐδὲ ἀκόλουθος παρ' οὐ τις ἂν μάθοι καὶ χρήσαιτο πρὸς ζήτησιν.

(118.) **θνήσκουσι γὰρ πλὴν εἰς τις** οἶον πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτῷ ἀνῆρέθησαν δηλονότι ὑπεραγωνιζόμενοι τοῦ δεσπότου πλὴν ἐνὸς ὃς διὰ δειλίαν ἐφυγῶν οὐδὲν ἀκριβὲς εἶχεν εἰπεῖν πλὴν ὅτι ὑπὸ ληστῶν ἀνῆρέθη· ἄκρως δὲ ὑπέγραψε τὸ ἦθος τῶν δειλῶν· ἅμα μὲν γὰρ ἐξαίρουσι τὰ πεπραγμένα ἵνα μὴ δόξωσι διὰ δειλίαν φυγεῖν ἅμα δὲ καὶ ἐν παραφρονήσει ὄντες τὰ βραχέα μείζω δοξάζουσι· καλῶς δὲ ὠκονόμηται ἵνα τέως

μὴ ἐλέγχωτο τὸ κατὰ τὸν Οἰδίποδα.

(122.) οὐ μὴ ῥώμη ἀντὶ οὐχ ἓνα μόνον ἀλλὰ καὶ πολλούς.

(124.) **εἰ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ** ἀντὶ εἰ μὴ ἐπὶ κέρδει· τείνει δὲ τοῦτο εἰς Κρέοντα ὡς αὐτοῦ συνθεμένου τῷ τοῦ Λαῖου φονεῖ διὰ τὴν βασιλείαν· ἐνθένδε οὖν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης.

(126.) καὶ τότε, φησί, ταῦτα ὑπενόειτο, ὅτι ἐπιβεβούλευται.

(130.) ἢ ποικιλωδὸς ἠνάγκαζεν ἡμᾶς ἢ Σφιγῆ μεθέντας τὰ ἀφανῆ, τὰ κατὰ τὸν φόνον τοῦ βασιλέως (τοῦτο γὰρ ἀφανές), τὸ παρὰ ποσὶ κακὸν σκοπεῖν· ἢ οὕτως, ἢ Σφιγῆ ἠνάγκαζεν ἡμᾶς μεθέντας τὸ σκοπεῖν τὰ κατὰ τὸν φόνον τὰ πρὸς ποσὶν ἀφανῆ ζητεῖν τουτέστι τὰ ἀφανῆ αἰνίγματα ζητεῖν τὰ παρακείμενα ἡμῖν.

(132.) ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αἰθῆς οἶον ἀναδραμιούμαι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πράγματος καὶ εἰς φῶς ἄξω· ἴσως δὲ λεληθότως καὶ τὸ ἕτερον ἐγκρατεῖται ἐν τῷ ἐγὼ φανῶ ὅπερ οὐ φησι μὲν ὁ Οἰδίπους μανθάνει δὲ ὁ ἀκροατῆς, ἐπεὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ φανήσεται.

(134.) **τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῆν** γράφε τήνδε θεοπίζει γραφήν.

(136.) **τιμωροῦντα** προσχωροῦντα. προσβοηθοῦντα.

(137.) **ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων** οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνηρημένου βασιλέως ἀξιὸν ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμοῦ· ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας ἴσως κάμοι ἐπιβουλεύσει· πεπλαγίασται δὲ πάλιν ὁ λόγος καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰνίττεται τῷ θεάτρῳ ὅτι αὐτὸς δράσας τὸν φόνον ὁ Οἰδίπους καὶ ἑαυτὸν τιμωρήσεται.

(141.) καὶ τοῦτο κινητικὸν τοῦ θεάτρου· τὰ γὰρ ἐναντία προβήσεται.

(143.) **ἴστασθε ἀνίστασθε. ἰκτῆρας** τοὺς ἰκετευτικούς.

(144.) πιθανῆ ἢ εἴσοδος τοῦ χοροῦ· σκέπτεσθαι γὰρ φησι δεῖν μετὰ τοῦ δήμου περὶ τῶν πρακτέων.

(147.) **ὦ παῖδες, ἰστώμεθα** ἐξείσιν ὁ ἱερεὺς πράξας δι' ὅπερ ἦλθεν, ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ χώραν εἶναι ἐτέρῳ ὑποκριτῇ· ἀνιστώμεθα.

(148.) **ἐξαγγέλλεται** ἐξαγγέλλει, ἢ δὲ χρήσις Ἀττικῆ.

(151.) ὦ Διὸς ἄδυσπες φάτι κατὰ τὴν πρόσταξιν τοῦ βασιλέως πάρεσι πρεσβυταί τινες ἐξ ὧν ὁ χορὸς συμπληροῦνται· Διὸς δὲ ἡδυεπῆ φάτιν τὴν μαντείαν φησίν· ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφῆτης δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρὸς καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνειν τὰς μαντείας καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν· καὶ Ὅμηρος

Διὸς ἄγγελος ὅσα δεδήκει·

λείπει δὲ ἢ ἀπὸ ἴν' ἢ ἀπὸ τῆς Πυθῶνος.

τίς ποτε τᾶς πολυχρόσου ἠτίς ποτέ ἐστιν· ὅτι μὲν γὰρ πάρεστι λόγιον ἀπὸ τῆς Πυθῶνος ἀκηκόασιν τὸ δὲ ῥητὸν αὐτὸ ζητούσιν. λείπει ἢ ἀπὸ.

(153.) **ἐκτάμαι φοβερὰν φρένα** ἐκπέπληγμαι, φοβερὰν δὲ τὴν περίφοβον· καὶ Ἀλκαῖος

ἐλάφῳ δὲ βρόμος ἐν στήθεσσι φύει φοβερὸς

ἀντὶ τοῦ περίφοβος.

δείματι πάλλων ἀντὶ τοῦ παλλόμενος φόβῳ, ἀγωνιῶν.

πάλλων γράφε πολλῶν.

(154.) **ἰήμε Δάλυε Παυᾶν** ἐν τῷ μεταξύ τοῦτο.

(155.) **ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος** τοῦτο τοῖς πρὸ αὐτοῦ συναπτέον, ἀγωνιῶν τὴν φρένα ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σοῦ χρησμοῖς. σεβόμενος τὰ ἀπὸ σοῦ εἰρημένα.

ἢ νέον ἢ νεωστή.

(156.) ἢ **περιτελλομέναις ὥραις** εἰς τὸν ἐξῆς χρόνον προιούσης τῆς ὥρας· ὁ δὲ νοῦς, τί μοι ἢ νῦν ἢ μετὰ χρόνον ἀνύσεις;

(157.) **ἐξανύσεις** ἐκπράξεις.

(158.) **Ἐλπίδος, ἀμβροτε Φάμα** καλῶς παρ' ὅσον <ἐν> ἐλπίδι τινὶ γενόμενοι οἱ ἀνθρώποι οὕτω φημίζουσι πρὸς τὸ λόγιον <ἢ> παρ' ὅσον ὑπὸ ἐλπίδος [τε] καὶ χρησμοὺς αἰτοῦσιν ἀπὸ θεῶν.

- (159.) *πρώτα σέ* γράφε πρώταν γε.
θύγατερ Διός μεταβαίνει λοιπόν εἰς τὸ ἐπικαλεῖσθαι τινος τῶν θεῶν.
- (160.) *γαῖαοχόν τ' ἀδελφεάν* ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῆ Ἑκάτη, ἡ δὲ θεὸς αὕτη ἐν ταῖς ἀγοραῖς εἰλεῖται· γαῖαοχον δὲ ἀντὶ τὴν πολιοῦχον ὥστε τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πόλεως εἴληφεν.
- (161.) Εὐκλεία Ἄρτεμις οὕτω παρὰ Βοιωτοῖς τιμάται.
- (162.) *καὶ Φοῖβον ἐκαβόλον* τάχα μὲν διὰ τὸ ἐπὶ λοιμῶ τὴν εὐχὴν γενέσθαι ὣν αἴτιος εἶναι δοκεῖ τάχα δὲ διὰ τὴν μαντείαν.
- (164.) *εἰ ποτε καὶ προτέρας* τὸ ἠνύσατε ἀντὶ τοῦ ἐφθείρατε· καὶ Ὅμηρος
 ἡ θῆν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας·
 ἐκτοπῖαν δὲ ἀντὶ τοῦ ξένην καὶ ἀλλόκοτον· ἡ ἠνύσατε αὐτὴν ἐκτοπῖαν γενέσθαι ὃ ἐστὶν ἐκτὸς καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως.
ἄπας τῆς ἀπὸ τῆς Σφιγγός.
- (166.) *ἠνύσατ'* ἐφθείρατε.
ἐκτοπῖαν ξένην.
φλόγα πήματος περιφραστικῶς τὴν πημονὴν τὴν διάπυρον.
- (169.) *πρόπας στόλος* ἡ πᾶσα δύναμις.
- (170.) *οὐδ' ἐνὶ φροντίδος ἔγχος* ἀλληγορικῶς ἡ βοήθεια παρὰ τὸ ἔχσθαι οἶον οὐκ ἔνεστι τῷ νῶ τῆς φροντίδος ἔγχος, τοῦτο δὲ οἶον τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γινόμενον ἀλέξημα καὶ ἀμυντήριον.
- (172.) *ἔκγονα* ἢ «κλυτὰς» *χθονός* ἡ τὰ δένδρα ἢ τοὺς παῖδας φησιν.
- (173.) αἶ τε γυναῖκες τῶν καμιάτων ἐν τοῖς τόκοις οὐκ ἀνέχουσιν τουτέστιν οὐ περιγίνονται τῶν πόνων· τὸ δὲ ἀνέχουσιν ἦτοι ἐλευθεροῦνται καὶ ἄνω ἑαυτὰς ἔχουσιν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἄνω νευόντων μόγις ἐν τῷ νήχεσθαι· ἰηίων δὲ ἦτοι τῶν μετ' εὐχῆς γινομένων ἢ τῶν λοιμικῶν· ἰήσιος γὰρ ὁ Ἀπόλλων εἰς ὃν ἡ ἀγνεία τῶν λοιμῶν ἀναφέρεται· ἡ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστὶ καὶ Ἄρτεμιδος, αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφῖασι φωνάς· οἱ δὲ ἀκούουσι τῶν θρηνητικῶν.
- (175.) *ἄλλον δ' ἂν ἄλλω* ἄλλον ἐπ' ἄλλω ἴδους ἀποθησκοντα, ὡς ὄρνιθες ἐν τῇ πτήσει ἄλλος ἐπ' ἄλλω πέτεται· τὸ δὲ κρείσσον ἀμαμακέτου πυρὸς ἢ οἶον ὀξυτέρους πυρὸς εἰς τὸ σπεύδειν εἰς Ἄιδου ἢ οὕτω, κρείσσον πυρὸς ὡς μὴ καταλαμβάνειν τὸ πῦρ τὸ τῶν ἀποθησκόντων πλήθος καὶ καίειν· καὶ γὰρ ὑπερβολὴ καὶ ἐπίτασις τοῦ πάθους.
- (178.) *ἑσπέρου θεοῦ* τοῦ Ἄιδου φησί.
- (180.) *νηλέα δ' ἂ γενέθλα* νηλέα τὰ μὴ τυχόντα ἐλέους, τὸ αὐτὸ δὲ ἐστὶ τῷ ἀνοίκτως· οὐκ ἠλέουν δὲ ἀλλήλους ἴσως ὑπὸ τῆς συνθηθείας τοῦ κακοῦ ἢ ὑπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ὁμοίων.
- (183.) ἐκ τούτου δηλον ὅτι καὶ τέλειοι ἀπέθνησκον.
- (184.) *ἀκτὰν παραβώμιον* ἀντὶ τοῦ παραχώριον, ὅπου οἱ βωμοὶ τῶν ναῶν εἰσιν.
- (186.) *ἰκτῆρες* ἰκέτιδες.
- (187.) *παιῶν δὲ λάμπει* ἀντὶ ἀκμάζει, λαμπρῶς τῆ φωνῆ λέγεται πρὸς ἀποτροπῆν τῶν κακῶν· ὅμαινος δὲ ἀντὶ ὁμόθρους, ὁμόφρονος· τοῦτο δὲ ὁμοῖον ἐστὶ <τῷ>
 ὁμοῦ δὲ παιῶνων τε καὶ στεναγμάτων.
- (188.) *ὦν ὑπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ* πρὸς τὴν φήμην πάλιν φησὶ τῆς μαντείας· ἐλπίζουσι γὰρ ἐπὶ τινι ἀγαθῷ τὸ μάντευμα ἀποβῆναι· χρυσέα δὲ ὃ ἐστὶ τιμία· φασὶ γὰρ οὕτω τιμᾶσθαι Χρυσῆν.
- (190.) Ἄρεά τε τὸν μαλερόν ἀντὶ τὸν καταμαραίνοντα (τάττει δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ), τὸν δίκην ἀναιροῦντα πολέμου· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ πέμψον.
 ὃς νῦν ἀχαλκος ἀσπίδων οὐ χρώμενος ὅπλοις φλέγει ἡμᾶς· περιβόητος δὲ περὶ ὃν ἕκαστος βοᾷ <ἦ> μετὰ βοῆς καὶ οἰμωγῆς ἐπιῶν· ὡς ἐπὶ πολέμου πάλιν.
- (193.) *πάτρας* ἢ ἔπουρον ἦτοι ἐπ' οὐρον ὃ ἐστὶν εἰς

ἄνεμον· Ὅμηρος

εἰς ὄρος ἢ εἰς κύμα·

- ἢ ἄπουρον ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς πόλεως· νωτίσαι δὲ ἀπελάσαι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῶτα διδόντων ἐν ταῖς φυγαῖς· ἡ οὕτω, πέμψον ἀλκὴν ὥστε παλινορμητον αὐτὸν γενέσθαι τὰ νῶτα δόντα τῇ πόλει.
- (194.) *θάλαμον Ἀμφιτρίτας* ἢ κατὰ τοῦ βυθοῦ (τοῦτο γὰρ ἐστὶ θάλαμος Ἀμφιτρίτης) ἴγουν ἔνθα αἱ συμπληγάδες πέτραι εἰσιν.
- (196.) *εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον* ἴσως τὸν Σαλμυδησσόν φησι περὶ ὃν ἱστορεῖται πολλὰ ναύγια γίνεσθαι ὥστε μὴ μόνον ἐξ ἀπάσης γῆς ἐξεληλάσθαι ἀλλὰ μηδὲ ἐν κοινῇ θαλάττῃ εἶναι. δυσχεῖμερον.
- (198.) *τέλει γὰρ εἴ τι νυξ ἀφῆ* ἀντὶ τοῦ εἴ τι ἡ νυξ ἀγαθὸν καταλείπει τοῦτο ἐν ἡμέρᾳ ἀναιρεῖται, βούλεται δὲ λέγειν ὅτι τὰ κακὰ ἀδιάλειπτον ἔχει. εἰ γὰρ τι ἡ νυξ ἀφῆ ἐπὶ τῷ ἑαυτῆς τέλει ἀβλαβὲς μὴ φθάσασα αὐτὸ ἀπολέσει τοῦτο μεθ' ἡμέραν ἀνήρπασται.
- (200.) *τόν* ἀντὶ τοῦ ὄν· τὸν μαραντικὸν Ἄρεα κεραυνῶσον, ὦ Ζεῦ.
- (203.) *Λύκει* ἄναξ βουλοῖμην δὲ καὶ τὰ σὰ βέλη, ὦ Ἄπολλον, τὰ ἀδάμαστα καταμερίζεσθαι εἰς αὐτὸν καὶ τὰς λαμπάδας Ἄρτεμιδος.
- (205.) *ἐνδατεῖσθαι* ἐν μερισμῷ δίδοσθαι καὶ διατρίβειν· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν διανεμομένων.
- (209.) *τὸν χρυσομίτραν* τὸν Θηβαῖον Διόνυσον, τὸν ταῖς Βάκχαις συνοικοῦντα.
- (212.) *μονόστολον* γράφε ὁμόστολον.
- (215.) *ἐπὶ τὸν ἀπότιμον* ἀπότιμον θεὸν λέγει τὸν λοιμὸν τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν· θεῶν γὰρ ἐστὶ τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀνθρώπους, «ὃ δὲ φθείρει καὶ ἀπόλλυσι».
- (216.) αἰτεῖς, ὦν δὲ αἰτεῖς ἀλκὴν λάβοις κἀνακούφισιν τῶν κακῶν ἐὰν θέλῃς τὰ ἐμὰ ἔπη δέχεσθαι ἃ δὴ ἔπη ἔξερω ξένος ὦν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ λόγου οἶον οὐκ ἀκηκόως πρότερον περὶ τοῦ φόνου τοῦ Λαίου οὐδὲ μὴν καθ' ὃν χρόνον ἐπράχθη ὁ φόνος παρών. ἃ δ' αἰτεῖς ὦν δ' αἰτεῖς.
- (217.) *ὑπηρετεῖν* ἐπαρκεῖν καὶ συμπράττειν.
- (219.) *τοῦ λόγου* τοῦ λεχθέντος ὑπὸ Ἀπόλλωνος.
- (220.) *τοῦ πραχθέντος* τοῦ φόνου.
οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἔχνευον οὐ γὰρ ἂν, φησί, τοσούτου ὄντος τοῦ χρόνου τοῦ μεταξὺ ἀνεζήτουν τὸ πρᾶγμα εἰ μὴ ἦδειν καταληψόμενος· ἐλπίδα δὲ αὐτοῖς ὑποβάλλει ὅτι δύναται ἀνευρεῖν τὸν φονέα ἵνα προθυμότερον συλλάβωνται αὐτῷ.
- (221.) *σύμβολον* τῆς γνώσεως.
- (222.) *νῦν δ', ὕστερος γὰρ* μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τελούντων τὰ μετοίκια ἀντὶ πεπολιτογράφημα καὶ ἄρτι ἀστὸς ἐνομισθῆν ξένος ὦν καὶ ἐβασίλευσα. ἄλλως· νῦν δὲ εἰς ἀστούς τελῶ· δοκῶν γὰρ εἶναι ξένος τῆς βασιλείας τετύχηκα· ἐπεὶ οὖν, φησί, συντελῶ εἰς τὴν πολιτείαν καὶ μέλει μοι τῶν κοινῶν ταῦτα ὑμῖν προφωνῶ· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν συντελούντων ἐν ταῖς πόλεσι καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν εἰς τὸ κοινὸν φερόντων.
- (226.) πάντα τὰ πραχθέντα.
- (227.) *κεῖ μὲν φοβεῖται* καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη <ὃ> πράξας καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τὸν φόβον ὑπεξελὼν λεγέτω· οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσεται εἰ μὴ ὅτι τῆσδε τῆς γῆς ἀπαλλάξεται· εἰ δὲ ξένον τις οἶδεν τὸν φονέα μνηυσάτω καὶ εὐθὺς μὲν παρέξω κέρδος καὶ εἰς αἰὲν χάριν ἔξω· πανταχόθεν οὖν προτρέπεται τοὺς μνηύοντα.
- (236.) *τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ* πολλὴν ἔλεον ἐργάζεται ὁ λόγος ὅτι κατηγορεῖ ἑαυτοῦ ἀγνοῶν· πρότερον δὲ τὰ φιλάνθρωπα εἰρηκῶς τελευταῖα ἐπήνεγκε τὰ σκληρότερα· ἃ κ τῶνδε δὲ οἶον ἀπ' αὐτῶν ἀναγκασθεῖς τῶν πραγμάτων.
- (244.) *δαίμονι* τῷ ταῦτα μαντευσαμένῳ Ἀπόλλωνι.

(246.) κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ' καταρῶμαι δὲ τὸν φονέα.

(248.) ἄμοιρον ἦτοι κακόμοιρον ἢ μηδεὸς τῶν νενομισμένων μετελληφότα ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθήναι.

(251.) ἀγνοῶν ἐπαράται ἑαυτῷ εἰ σύνοιδε τὸν φονέα διὸ καὶ περιπαθέστερος γίνεται ὁ λόγος.

(253.) τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

(255.) οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα καὶ γὰρ εἰ μὴ ἦν ὄλως τὸ ἄγος ὑπὸ θεῶν ἐλαυνόμενον καὶ οἶονεῖ πολυπραγμονούμενον ὑμᾶς ἔδει κινουμένους οἰκοθεν καὶ μὴ ἀναμείναντας τὴν ἐκ θεῶν πρᾶξιν ἀναζητεῖν. μὴ θεήλατον οἶον χωρὶς τῆς βοήθειας.

(261.) κοινά ἀδελφὰ τοῖς ἐξ ἡμῶν οἶον καὶ ἡμῖν ἂν ἐγένετο εἰ ἦν τέκνα τῷ Λαίῳ γενόμενα.

(262.) ὀυστύχησεν ὥστε μὴ παιδοποιήσασθαι.

(264.) αἱ τοιαῦται ἔννοιαι οὐκ ἔχονται μὲν τοῦ σεμινοῦ κινήτικαὶ δὲ εἰσι τοῦ θεάτρου· αἷς καὶ πλεονάζει Εὐριπίδης, ὁ δὲ Σοφοκλῆς πρὸς βραχὺ μόνον αὐτῶν ἄπτεται πρὸς τὸ κινήσαι τὸ θέατρον.

(269.) τοῖς μὴ δρῶσιν τοῖς μὴ δεικνύουσίν μοι τὸν φονέα.

(270.) ἄροτον τουτέστι καρπὸν.

(276.) οὕτως ἐρῶ καὶ αὐτὸς ἐπομνύμενος καὶ [κατὰ] τὰς αὐτὰς ἀρὰς ἐπαρώμενος μήτε δρᾶσαι τὸν φόνον μήτε τοὺς δράσαντας ἐπίστασθαι.

(278.) τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν ἀπορῶν ὁ χορὸς ἐπὶ τὸ θεῖον πάλιν ἀνατρέχει.

(280.) δίκαι' ἔλεξας τοῦτό φησιν ἵνα μὴ πάλιν πέμψωσιν εἰς θεοῦ καὶ γένηται διατριβὴ ἐν τῷ δράματι ὅπερ ὑπόψυχρον.

(284.) ἀνακτ' ἀνακτι ἀποκλειομένου τοῦ πέμψειν εἰς θεὸν καταφεύγουσιν εἰς τὴν ὁμίαν μαντικὴν, τῷ αὐτῷ δὲ ὀνόματι προσαγορεύει τὸν Τειρεσίαν ὃ καὶ τὸν θεὸν καὶ τὰ αὐτὰ ὄραν ἐκείνῳ φησίν.

(287.) ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς κἀνταῦθα τὸ κηδεμονικὸν τοῦ ἠθους διετήρησεν· τὸ μὲν οὖν διπλοῦς πομπὸς τῆς σπουδῆς ἐστὶ τεκμήριον τὸ δὲ Κρέοντος εἰπόντος πιθανὸν εἰς τὰ ἐξῆς ἵνα ἢ ὑπόνοια αὐτοῦ πίστιν ἔχει, τὸ πεπεισμένον ὑπὸ τοῦ Κρέοντος τὸν Τειρεσίαν μαντεύεσθαι κατὰ τοῦ Οἰδίποδος τὰ ψευδῆς.

(290.) κωφὰ ψυχρὰ καὶ οὐδὲν σαφὲς ἔχοντα, τὰ ψιθυριζόμενα.

(296.) ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικῶς οὐδὲ τὸν λόγον.

(297.) καὶ ταῦτα εἰς σύστασιν τῶν προσώπων ἵνα μηδὲν ὕστερον δυνηθεῖ ἀρνήσασθαι.

(300.) ὃ πάντα νωμῶν ἀντὶ τοῦ κρίνων ἕκαστα καὶ ἐξετάζων· ἐπαινεί δὲ τὸν μάντιν πάντων αὐτῷ περιτθεῖς ἐμπειρίαν θεῖον τε καὶ ἀνθρωπίνων τοὺς ἐκείνου λόγους οὐκ ἀναμένον ὅπερ δηλωτικὸν ἐστὶ τῆς σπουδῆς.

(301.) χθονοστιβῆ τὰ ἐν τῇ γῆ, τὰ ἐπίγεια.

(312.) ὄρα τὸ τοῦ κηδεμόνος ὅτι τελευταῖον ἑαυτὸν ἔταξεν ὅπως ἀφέλοιτο τὸ φορτικὸν τῆς ἐξουσίας.

(314.) ἀνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν παιδευτικὸς ὁ λόγος, ἔδει ἅπαντας ἀφ' ὧν δύναιτο ὠφελεῖν τοὺς πέλας.

(316.) ὡς δεινόν, φησὶ, τὸ φρονεῖν ὅταν τὸ φρονούμενον τῷ φρονούντι μὴ λυσιτελεῖ· σχετλιάζει δὲ μὴ βουλόμενος εἰς φῶς ἄγειν τὰ τοῦ Οἰδίποδος· διαλελυμένως δὲ εἶπεν τέλη λύη ἀντὶ λυσιτελεῖν.

(317.) ταῦτα τὰ συμβησόμενά μοι, ὅτι ἀναγκασθήσομαι λέγειν ἢ μὴ βούλομαι, τὸ ἐξελέγχειν Οἰδίποδα· ταῦτα εἰδὼς διώλεσα αὐτά· οὐ γὰρ ἂν δεῦρο ἤρχομην.

(319.) ἄθμος λελυπημένος.

(321.) ἐάν με ἀπελθεῖν εἴσῃς.

(323.) ἀπαστερῶν φάτιν μὴ λέγων τὸν χρησμόν.

(324.) ὀρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φῶνημα οὐ γὰρ σύμφορός σοι οὐδὲ κατὰ καιρὸν ἡ ζήτησις γίνεται· ἵνα οὖν μὴ ἐκ τούτου μέμψις ἀκολουθήσῃ σιωπῶ. τὸ μὲν κατὰ λόγον ἐλλιπέως ἐστὶ τὸ δὲ κατὰ διάνοιαν πλήρες, ὃ δὲ βούλεται λέγειν, ὀρῶ τὸ σὸν φῶνημα μὴ πρὸς καιρὸν ἐξίον· κἀγὼ

οὖν φωνὴν μὴ πρὸς καιρὸν ἀφιέναι φυλάσσομαι. ἰὸν ἐρχόμενον.

(326.) μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν ὑποβαλόντος τοῦ Τειρεσίου ἀρχῆν ὅτι ἐπίσταται ὁ χορὸς καταλιπαρεῖ εἰπεῖν εἴτα ἀρνούμενου ἐξάγεται εἰς λοιδορίαν πρὸς αὐτὸν ὁ Οἰδίπους ὅθεν παροξυνθεὶς λέγει· ἔχει οὖν τὰ τῆς διαθέσεως ἄριστα.

(328.) ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τᾶμ' ὡς ἂν εἶπω οὐκ ἐκφανῶ τὰ ἐμὰ ἔπη ἵνα μὴ τὰ σὰ εἶπω κακά· ἤδη δὲ τρανότερόν φησιν ὅτι τὰ αὐτοῦ κακὰ ἀποκρύπτεται.

(332.) ἐγὼ τ' ἑμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγύνω ἑαυτὸν ἀλγύνειν ἔφη ἴσως ἐπιστάμενος ὅτι κακῶς ἀκούσεται ὑπ' αὐτοῦ ἀπιστούμενος, τάχα δὲ καὶ βουλόμενος ἀποκρύπτειν συμπεριέλαβεν ἑαυτὸν ὡς καὶ ἔμπροσθεν τᾶμ' ὡς ἂν εἶπω μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά.

(334.) οὐκ, ὃ κακῶν κάκιστε ἐν ὑπερβατῷ ὁ λόγος, οὐ λέξεις, ὃ κακῶν κάκιστε, ἀλλ' ὠδ' ἄτεγκτος κατελευτήτος φανῆ; καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας ὃ ἐστὶ ταραξείας καὶ εἰς ὀργὴν ἐμβάλους· ἀπολογεῖται δὲ περὶ τῆς ὕβρεως λέγων ὅτι καὶ πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας· ἄτεγκτος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθῆς καὶ ἀδάκρυτος· τέγγειν γὰρ τὸ βρέχειν· ἀτελευτήτος δὲ δυσασίχτος, δυσπαράκλητος, ἀμείλιχος.

(341.) αὐτὰ αὐτόματα.

(344.) τὸ θυμοῦ οὐκ ἔστι γενικὴ ἀλλὰ ῥῆμα προστακτικόν.

(345.) καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν ὀργιζόμενος οὐδὲν σιωπήσομαι ὧν πέπεισμαι καὶ ὑπονοῶ.

(347.) εἰργάσθαι δ' ὅσον μὴ χερσὶ εἰργάσθαι τὰ ἄλλα τοῦ φόνου χωρὶς τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνεργείας· εἰ δὲ ἔβλεπες ἐκάλουν ἂν σε καὶ φονέα αὐτόχειρα.

(350.) ἀληθες; ἐννέπω λέγω σε τῷ κτηρύματι ὑπεύθυνον εἶναι τῷ ὑπὸ σοῦ εἰρημένῳ.

(352.) προσαυδᾶν προσφθέγγεσθαι.

(354.) οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας οἶεται αὐτὸν πλασάμενον ψεύδεσθαι· εἰκότως δὲ ἀπιστεῖται ὡς δι' ὀργὴν εἰρηκῶς, εἰ δὲ ἐπιστεύθη κατ' ἀρχὴν ὁ μάντις τὰ ἐξῆς τοῦ δράματος ἀνήρητο, τὰ τοῦ ἀναγνωρισμοῦ ἐν οἷς καταγέγονε μάλιστα ὁ ποιητής.

(356.) τρέφω ἀντὶ τοῦ ἔχω.

(357.) ἡ ἀπότασις φανερώς εἰς Κρέοντά ἐστιν.

(366.) εὐσχημόνως ἀπήγγειλε τὸ περὶ τῆς μητρός.

(368.) ἴσος <νῦν> ἐστὶν ὁ Οἰδίπους παραβαλλόμενος <πρὸς> <Τειρεσίαν> ὡς ὁ Ἄγαμέμνων πρὸς τὸν Κάλχαντα.

(372.) οὐδεὶς ἐστὶν ὃς οὐ ταῦτά σοι ὀνειδίζει ἄπερ μοι ὀνειδίσας· τὸ δὲ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως οἶον καὶ σέ μετ' ὀλίγον ἐροῦσι τυφλόν· καὶ περὶ τῆς πηρώσεως δὲ λεληθότως αὐτῷ μαντεύεται.

(374.) μᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς διπλοῦν τὸ διανόημα· ἦτοι οὖν οὕτως ὑπὸ μιᾶς νυκτὸς τῆς ἀορασίας τῆς διηκεῖως κατεχούσης σε τρέφῃ ὡς μηδὲν διαθεῖναι κακὸν τοὺς ὀρώντας ἢ οὕτω διὰ τὸ πηρὸν εἶναι ἔλεοσίν σε πάντες· ἀπόχρη γὰρ <σοι> καὶ τὸ τῆς πηρώσεως.

(377.) τὰδ' ἐκπράξαι ἀντὶ τοῦ τὰ κατ' ἐμὲ ἐκδικήσαι. ἐκπράξαι μέλει λείπει ἐάν με φονεύσης.

(378.) πεποίηκε τὸν Οἰδίποδα ὑπονοεῖν ἐξ ὑποβολῆς Κρέοντος ταῦτα εἰρησθαι ἵνα ζητούντος αὐτοῦ ἀφορμὴν εὐλογον ἔχη τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος.

(385.) ὁ πιστὸς ἐν εἰρωνείᾳ.

(387.) μηχανογράφον τὰ φαῦλα μηχανώμενον· μάγους δὲ ἐκάλουν τοὺς ψευδεῖς φαντασίας περιτιθέντας <αυτοῖς>, ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τοὺς φαρμακεῖς μάγους ἔλεγον.

(388.) ἀγύρτην πτωχόν, ὄχλαγωγόν.

(391.) ραψωδός ἢ Σφίγξ ἢ ράπτουσα τὰς ὠδὰς· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ραψωδοῦ καθ' Ὁμηρον ἢ μεθ' Ὁμηρον ἦν· <ἀνεχρόνισεν οὖν ὁ Σοφοκλῆς>· κύνα δὲ αὐτὴν καλεῖ διὰ τὸ ἀρπακτικόν.

(393.) τοῦπίοντος τοῦ τυχόντος ἀντὶ τοῦ οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι· διὰ τούτων δὲ αὐξεῖ τὸ ἴδιον κατόρθωμα

μείζον καὶ μαντικῆς καὶ πάσης ἀνθρωπίνης συνέσεως.
 (398.) *κυρήσας* ἐπιτυχῶν.
 (402.) *ἀγγλατήσιν* εἰς δασέως τὸ ἄγος ἀπελάσσειν τὸ περὶ τὸν Λάϊον εἰς δὲ ψιλῶς ἀντὶ τοῦ βασιλεύσειν.
 (408.) *ἐξιωστέον* λείπει ἐμοί.
 (409.) *τοῦδε* τοῦ ἐξίσου λέγειν.
 (411.) *γεγράψομαι* δεήσομαι· ὄρα δὲ καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ ὀνόματος· τῷ μὲν γὰρ ἐπιφθονωτέρῳ ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος ἐχρήσατο, τῷ δούλος, τῷ δὲ εὐπρεπεστέρῳ ἐπὶ τοῦ Κρέοντος.
 (417.) *ἀμφιπλήξ* ἢ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλαύνουσα, ἢ ἐκατέρωθεν πλήττουσα, ἕκ τε πατρός καὶ μητρός· δεινόπους δὲ ἢ διὰ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.
 (420.) τὸν λιμένα τίθεισιν αἰεὶ ἀντὶ τόπου· τροπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ποῦ οὐκ ἐλεύση βοῶν;
 (422.) *ὅταν καταίσθῃ* ὅταν αισθανθῆς καὶ νοήσης.
 (428.) *ἐκτριβήσεται* ἀντὶ διατρίψει ἐν τοῖς κακοῖς ἢ ἀπολείται· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σημηχομένων ἀργυρῶν ἢ χαλκῶν ἢ ἄλλων τοιούτων «σκευῶν» ἅπερ ἐν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τριβόμενα ἐλαττοῦται.
 (434.) *σχολῆ* ἀντὶ τοῦ βραδέως, οὐδαμῶς.
 (438.) *ἡδ' ἡμέρα φύσει σε* ἀντὶ οἷων εἰ γόνεων δείκνυσι· διαφθερεῖ δὲ διὰ τὴν πῆρῶσιν καὶ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου ἀνατροπὴν.
 (439.) *αἰνικτὰ* ἀσαφῆ καὶ κεκρυμμένα.
 (440.) *οὐκοῦν* «σὺ» *ταῦτ' ἄριστος* ὡς περ εἰρωνευόμενός φησιν, αἰνιγματῶς ἐστὶν «σὺ» τῷ θάπτῳ νοήσεις ὅτι καὶ τὸ τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμα πρῶτος ἐξεύρες· ὁ δέχεται εἰς ἔπαινον.
 (442.) *ἡ τύχη* τὸ σὲ διαγινῶναι τὸ αἰνιγμα.
 (443.) πάνυ τοῦτο προσαγωγὸν τοῦ πλήθους.
 (447.) ἐνταῦθα παρησιαστικώτερον ὄλον τὸ πρᾶγμα παραινίττεται ἀμφοτέρων τοῦ ποιητοῦ στοχασαμένου, τοῦ τε τῷ δράματι συμφέροντος ὅπως μὴ ἀνακαλύπτηται ἢ ὑπόθεσις (διὸ αἰνιγματωδῶς πάντα φησὶ) τοῦ τε τῷ προσώπῳ πρέποντος· ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸν μάντιν τὰ μετ' ὀλίγον φανησόμενα.
 (449.) ὡς περὶ ἑτέρου λέγων αὐτὸν αἰνίττεται.
 (454.) *τῇ ξυμφορᾷ* τῇ συντυχίᾳ.
 (455.) τὸ σκῆπτρον «προ»δεικνύς σύμβολον τῆς ἑαυτοῦ εὐγενείας ὅτι ἐκ βασιλέως πτωχὸς ἐγένετο.
 (460.) *ὁμόσπορος* τὴν αὐτὴν σπείρων γυναικα.
 (463.) ἀκόλουθὰ εἰσι τὰ τοῦ χοροῦ πρὸς τὰ προειρημένα, νῦν δὲ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς εὐπρόσωπον ἀναλογίεσθαι περὶ ὧν εἶπεν ὁ μάντις διὸ ἀνατρέχει ἐπὶ τὸ μάντευμα τοῦ θεοῦ· ὁ δὲ νοῦς, τίς ἐστὶν οὗτος ὄντινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; ἢ οὕτω, τίς ἐστὶν οὗτος ὃν κατώπτυσεν ἢ Δελφίς πέτρα οἶον ὁ μὴ λαθῶν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος;
 (465.) *ἄρρητ' ἄρρητων* τῶν δεινῶν δεινότερα.
 (467.) *ἀελλοπόδων* ταχέων.
 (472.) *κῆρες ἀναπλάκῃτοι* αἱ εἰς μὴδὲν ἀμαρτάνουσαι ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι· κῆρες δὲ τοῦ τελευτήσαντος Λαΐου· ἢ οὕτως, ἀφυκτοί, ἀπλάνῃτοι, ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν.
 (476.) *πάντα* πανταχοῦ.
 (477.) *φουτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν* ἐκεῖνος, ὁ πεφονευκῶς, πανταχοῦ κρυπτόμενος οὐ βούλεται ἑαυτὸν ἐμφανίσαι· τὸ δὲ ἐξιχνεύειν ἐπήγαγεν καὶ τὰ ἄλλα ὀνόματα τροπικῶς ὡς ἐπὶ ἄγρας ταύρων τῶν ὑπὸ πάντων ζητουμένων καλῶν καὶ ὡς περ ἐν ἕλλῃ κεκρυμμένων· οἰκεία δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα, ἄντρα καὶ πέτρα.
 (479.) *μελέφῳ ποδὶ χηρεῶν* ἀντὶ μὴδενὶ γιγνωσκόμενος, τῇ φυγῇ μονάζων· ὁ καὶ αὐτὸ οἰκείον τῇ θηριώδει διαίτη.
 (480.) τὰ *μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων* ἀντὶ φυγῶν· τὸν τόπον δὲ εἶπεν ἀντὶ τῶν χρησμῶν οἶον τοὺς χρησμοὺς διαφεύγει μέχρι νῦν ὁ μνηστὴς ὑπὸ τοῦ θεοῦ· ὅτι δὲ ἢ

Πυθῶν μεσόμφαλος δηλοῖ καὶ ἢ περὶ τοὺς αἰετοὺς ἱστορία καὶ ὅτι χρύσειοι αἰετοὶ διὰ τοῦτο ἀνάκεινται καὶ ὅτι τοῦτου χάριν ὁ Ζεὺς ἐκεῖσε τὸ μαντεῖον ἰδρύσατο.
 (481.) ἀλλ' οὐδὲν ἦττον τὰ μαντεύματα περιποτάται ζῶντα καὶ ἰσχύοντα τῇ ἀληθείᾳ.
 (483.) *δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ* μεταβαίνουσιν ἐπὶ τὰ εἰρημένα ὑπὸ Τειρεσίου· σοφὸν μὲν οὖν αὐτὸν ὁμολογοῦσιν τῷ δὲ ταρασσέειν ἐχρήσατο ἐπεὶ ἔδοξε δυσχερῶς ἐνεχθῆναι πρὸς τὸν ἄρχοντα.
 (484.) *οἰωνοθέτας* ὁ Τειρεσίας.
 (485.) *οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'* οὔτε πιστὰ οὔτε ἄπιστα.
 (489.) *τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις* εἰκότως ἀποροῦσιν· ποῖον γὰρ νεῖκος γέγονε τοῖς ἀπὸ Λαβδάκου πρὸς τὸν Πολύβου; ἔτι γὰρ νομίζουσιν αὐτὸν εἶναι Πολύβου.
 (492.) *πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ* ποῖῳ λογισμῷ ἀντὶ τοῦ τίνος πράγματος κρίσει χρησάμενος τοῖς λεγομένοις πιστεύσῃ κατὰ Οἰδίποδος;
 (495.) *φάτιν—Οἰδιπόδα* τὴν κατὰ τοῦ Οἰδίποδος γινόμενὴν παρὰ Τειρεσίου.
 (498.) *ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς* θέλουσιν ἀνατρέψαι τὰ ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου εἰρημένα καὶ φασιν ὅτι οἱ μὲν θεοὶ συνετοὶ καὶ μόνοι τὰ τῶν ἀνθρώπων εἰδότες ὅτι δὲ οἱ μάντιες μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τι ἐπίστανται οὐ φημι [καὶ] οὐδὲ ἢ κρίσις αὕτη ἀληθῆς ἐστὶ· γένοιτο μὲν γὰρ τις κατὰ σύνεσιν ἕτερος ἑτέρου προήκων οὐ μὴν αὕτη γε ἢ ἐπιστήμη ἐκ μαντικῆς ἐστὶν ἀλλ' ἐκ φύσεως καὶ ἐντρεχείας ἐκάστω πάρεστιν.
 (500.) οὐπω πιστεύω ὅτι οἱ μάντιες πλέον ἐμοῦ φρονοῦσιν.
 (503.) σοφίαν νῦν φησὶ τὸν στοχασμόν· ὁ γὰρ λέγει τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἐν τῷ στοχάζεσθαι ἄλλος ἄλλον παρέλθοι καὶ νικήσειεν.
 (505.) *ἀλλ' οὔποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν* ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν ποτε ἐπαίνεσαιμι τοὺς μεμφομένους τὸν βασιλέα οὐδ' ὄρθον ἂν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην πρὶν ἴδοιμι σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόβασιν.
 (507.) *φανερὰ γάρ* ἂ μὲν ἐγκαλοῦσιν αὐτῷ ἄδηλα καὶ οὐ πάντως ἀληθῆ ἂ δὲ κατώρθωσε φανερὰ ὅτε ἐπελθούσης αὐτῷ τῆς Σφιγγὸς ὄφθη σοφός.
 (510.) *βασάνῳ θ' ἡδύπολις* κρίσει τε ἡδὺς ὄφθη τῇ πόλει· ἢ οὕτως, ἀπὸ τῆς βασάνου δὲ τῆς Σφιγγὸς ἡδέως διετέθη ἢ πόλις πρὸς τὸν Οἰδίποδα· κρίσει.
 (511.) *τῷ* λείπει τὸ ἔνεκα.
 (512.) ἔρχεται ὁ Κρέων ἐπὶ τῇ κατ' αὐτοῦ ὑπονοίᾳ ἀγανακτῶν καὶ ἀπολογησασθαι βουλόμενος.
 (515.) *ἀτλητῶν* μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσανασχεταιῶν.
 (518.) οὐ βούλομαι «ζῆν ἐπὶ ταύ» τῇ τῇ φήμῃ.
 (523.) ἐπειδὴ τὸ τοῦ χοροῦ πρόσωπον ἰσόρροπον δεῖ ἐν ταῖς διαίταις εἶναι διὰ τοῦτο καὶ νῦν παραμυθίζεται τὸν Κρέοντα ὅτι ἴσως κατ' ὀργὴν τοῦτο εἶπεν ἐρεθισθεὶς ὑπὸ τοῦ μάντεως.
 (525.) κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος· *ἐφάνθη* ἐρρέθη.
 (528.) τοῦ χοροῦ οὐκ ἔχοντος λέγειν τίνι γνώμη ταῦτα ἐλέγετο ἀπὸ τῶν ἔξωθεν συμβάλλειν βουλόμενος ὁ Κρέων περὶ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ σχήματος ἐν ᾧ ταῦτα ἔλεγεν ὁ Οἰδίπους πυνθάνεται· *ὄρθης* ἀληθοῦς.
 (529.) *κατηγορεῖτο* κατηγορεῖ ὁ Οἰδίπους.
τοῦπίκλημα ἐγκλημα.
 (534.) *τοῦδε τάνδρῶς* ἀντὶ ἐμοῦ· «ἢ» καὶ τοῦ Λαΐου.
 (543.) *ποιήσον* ἀντὶ τοῦ ποιήσεις· ἔστι δὲ Ἀττικισμός.
 (545.) σὺ μὲν δεινὸς εἶ ἐν τῷ λέγειν ἐγὼ δὲ οὐ μετ' εὐνοίας σοῦ ἀκούω διὰ τὴν δυσμίανειαν.
 (552.) οὐκ ἐκτίσειν τὴν τιμωρίαν.
 (556.) *σεμνόμαντιν* ἐν εἰρωνείᾳ· εὐήθη γὰρ θέλει λέγειν τὸν Τειρεσίαν.
 (557.) *ἔθ' αὐτός* ὁ αὐτός.
 (559.) ἐπεὶ κατὰ παράλειψιν εἶπεν λέγει, τί με ἐρωτᾷς;

ἀγνοῶ.

(566.) ἔρευναν ζήτησιν, δοκιμασίαν.

(572.) ὁ μάντις εἰ μὴ ἐλάμβανέν σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος οὐκ ἂν με ἔφη τοῦ Λαίου φονέα.

(580.) ἂν τὸ τέλειον ἂν ἀντὶ τοῦ ἄτινα ἂν.

κομίζεται ἀντὶ τοῦ ἔχει.

(597.) ἐκκαλοῦσι προκαλοῦσιν.

(598.) ἐνταῦθ' ἀντὶ ἐμοί.

(599.) πῶς δῆτ' ἐγὼ κείν' ἂν λάβοιμι προκατασκευάσας ὡς ἄμεινόν ἐστιν αὐτῷ τοῦ τυραννεῖν τὸ ἀφόβως κοινωνεῖν τῇ τυραννίδι τοῦτο ἐπήνεγκεν· ὁ γὰρ νοῦς, ὁ ταῦτα τὰ συμφέροντα ἐνθυμούμενος οὐκ ἂν γένοιτο κακὸς ὥστε ἐτέρῳ τιλὶ ἀσυμφόρῳ ἐπιχειρήσῃ. κείνα τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν καλῶν.

(600.) φρονῶν ἀντὶ φρονούντος· ἢ οὕτως, ὁ καλῶς φρονῶν νοῦς οὐκ ἂν κακὸς γένοιτο.

(603.) καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθῶδ' ἰὼν ζήτησον, φησὶν, εἰ τὸν χρησμὸν ὑγιῶς ἀφιγμαι σοι φέρων εἶτα εἰ κατεκοινωνήσα τοῦ μαντείου τῷ Τειρεσίᾳ.

(607.) διπλῆ ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτοῦ καταψηφίσομαι θάνατον.

(611.) ἴσον γὰρ ἐστὶ κακὸν ἀπωθήσασθαι φίλον «ἐσθλὸν» καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον.

(616.) σοὶ εὐλαβουμένην πεσεῖν καὶ ἐπιβουλευθήσεσθαι παρ' αὐτοῦ καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρέων ὅτι

ἐν χρόνῳ γνώση τὰδ' ἀσφαλῶς;

ὁποῖός εἰμι περὶ σέ· ὁ γὰρ ταχὺ βουλευόμενος καὶ μὴ πολλακίς βασιανίζων τὴν γνώμην σφάλλεται πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπους φησὶν ὅτι πρὸς τὰς ταχείας ἐπιβουλὰς δεῖ ταχεῖαν καὶ τὴν ἄμυναν εἶναι.

(620.) τὰ τοῦδε τὰ τοῦ Κρέοντος τοῦ ἐμοὶ ἐπιβουλευσαμένου.

(621.) τὰμὰ ἢ ἄμυνα.

(625.) οὕτω λέγεις ὡς μὴ πεισθησόμενός μοι ἀλλ' ἀντιλέξων τῇ κελεύσει.

(626.) ὅσον ἦκον εἰς ἐμὲ καλῶς βουλεύομαι· ἢ οὕτω, τὸ γοῦν ἑμαυτῷ σύμφορον ποιῶ πρὸς ὃ φησὶν ὁ Κρέων ὅτι καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον δεῖ σε σκοπεῖν, ὅτι οὐ δεῖ με ἀκαίρως ὑπονοεῖσθαι.

(628.) μὴδὲν ὦν ὑπονοεῖς.

ἀρκτέον γ' ὅμως ἀλλὰ χρὴ βασιλεύειν.

(636.) ἴδια κινούντες κακὰ φιλονεικοῦντες.

(637.) οὐκ εἰ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλεύση· καλῶς δὲ οὐ πυνθάνεται τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος ἐκ παντὸς ἀπαλλαγῆναι αὐτοὺς βουλομένην, ἅμα δὲ καὶ ἵνα μὴ διλογία ᾖ.

(640.) δυοῖν ἀποκρίνας ἔν τῶν δύο ποιήσας.

(644.) ἀναίμην τοῦ βίου.

(648.) τούσδε τοὺς τοῦ χοροῦ.

(649.) οἷον μὴ τῇ ὀργῇ εἶκων ἀλλὰ τὰ δέοντα διασκεψάμενος. καλῶς τὸ θελήσας· πολλακίς γὰρ ἐπὶ ταῖς ὀργαῖς μεταγνώναί τις ὀφείλων αἰδούμενος ἐμμένει τοῖς ἀμαρτήμασιν.

(652.) ἢ τὸν ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ ἢ τὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ λόγῳ (ἀπελογήσατο γάρ), νῦν δὲ μεγάλην πίστιν ἐπαγόμενον ἀπὸ τοῦ ὅρκου αἰδέσθητι.

(656.) ἐναγῇ φίλον γράφε ἐναγῇ φίλων· ἐναγὲς δὲ τὸ σεβάσμιον καὶ ἀγνόν· ἄγος γὰρ τὸ ἱερὸν σέβας ὅθεν καὶ τὸ

ἄγῃ μ' ἔχει

καὶ

ὥς σε, γύναι, ἄγαμαι·

κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα ἄγῃ λέγεται καὶ οἱ μαροὶ ἐναγείς καλοῦνται· ὁ δὲ νοῦς, τὸν μὴδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεί αἰτία γενόμενον ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα δεόμεθα μὴ λόγων ἄτιμον ἐκβαλεῖν ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν· ἢ ἐναγῇ τὸν ἐνεχόμενον μῦσει οὕτω, δεόμεθα τὸν μὴδέποτε ἐναγῇ γενόμενον εἰς φίλους μὴ ἐν ἀφανεί αἰτία ἄτιμον ποιήσας τῶν λόγων.

(658.) εὖ νυν ἐπίστω γίνωσκε ὅτι τούτῳ συνηγορῶν ἐμὲ ἀδικεῖς· οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ ὀλεθρὸν μοι ἐπάγεις εἰ παρόψομαι τὸν ἐπιβεβουλευκότα.

(660.) οὐ τὸν πάντων θεῶν ἐπὶ ὄρκον καταπέφευγεν ἕξ οὐ μάλιστα ἐδόκει τὸν βασιλέα· ἤλιον δὲ ὄμνυσιν ὅτι πάντα ἐωρακῶς αὐτὸς συνήδει τὸ πᾶν.

(663.) ὅτι πύματον ἀντὶ τοῦ ἔσχατος ἀπολοίμην.

(666.) τρύχει ψυχὰν λυπεῖ με.

(669.) ὁ δ' οὖν ἴτω τὸ φιλόκοινον αὐτοῦ κἀνταῦθα δεῖκνυσιν ὡς οὐ δι' ἑαυτὸν παρακεχωρηκός ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν κἀν δέῃ αὐτὸν πεισθέντα κινδυνεύσαι. ἀναχωρησάτω.

(673.) στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἰ δῆλος εἰ ὡς ἀηδῶς εἶκων, ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρασ ἔλθῃς τῆς ὀργῆς τότε βαρέως οἴσεις τὸ πρᾶγμα οἷον μετανοήσεις καὶ ἀδικα ἐνθυμηθήσῃ· ἔτι δὲ ἐμμένει ὁ Κρέων τῇ αὐτῇ παρησία ἐπιστάμενος ὡς οὐδὲν ἐσκαίωρησεν.

(677.) σοὺ μὲν τυχὸν ἀγνώτος σοὺ μὲν μὴ ἐπισταμένου τὴν ἐμὴν προαίρεσιν οἷον ἠγνοσηκός με παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης ἦν καὶ πρῶην εἶχον περὶ ἐμέ.

(678.) ὡς κατέγνωκεν ὁ χορὸς τοῦ Οἰδίποδος παρακελεύεται τῇ γυναικὶ εἰσάγειν αὐτόν.

(680.) πιθανῶς μετὰ τὸ διηλλάχθαι αὐτοὺς ἐπιζητεῖ τὴν αἰτίαν, ἅμα δὲ καὶ ἵνα ἀρχὴ γένηται τοῦ ἀναγνωρισμοῦ.

(681.) δόκησις ἀγνώσις λόγων ὁ χορὸς ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀπολογεῖται, ὑπὲρ μὲν τοῦ Κρέοντος ὅτι ἐπ' ἀδήλοισ ἐγκέκληται ὑπὲρ δὲ τοῦ Οἰδίποδος ὅτι εἰκότως ὠργίσθη ἐπὶ τοιούτοις διαβληθεῖς.

τὸ μὴ ἴδικον· οἷον τὸ μὴ ἐνδίκως θρυλούμενον ὃ ἐστὶν ἢ ψευδῆς διαβολὴ κἀν τὸ συνειδὸς ἐρρωμένον ἢ.

(684.) ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν οἷον ἀμφοτέροι τῆς διαφορᾶς αἰτιοί εἰσιν;

(685.) ἄλις ἔμοιγ', ἄλις αὐταρκές μοι φαίνεται στήσαι τὸν λόγον ἔνθα ἔληξεν ἀντὶ τοῦ ἱκανὰ λέλεκται καὶ αὐταρκές ἐστὶν ἀναπεπαῦσθαι τὰ τοῦ λόγου ἔνθα ἔληξεν ἢ στάσις.

(687.) ὀρᾶς ἴν' ἦκεις; ἀγαθός τοῦτό φησιν ὁ Οἰδίπους ἀγανακτῶν, διὰ τί πρὸς ἕτερον ἀποφεύγεις καίτοι ἀγαθὸς ὦν ἀνὴρ καὶ οὐχ ὁμολογεῖς τὰ λυπήσαντά με τῇ Ἰοκάστῃ; διὰ τί οὖν οὐ συνοργίζῃ μοι ἀλλὰ πραινεῖς με ὑπὲρ τοῦ Κρέοντος;

(689.) πολλακίς, φησὶ, τὰ ἐπελθόντα κατὰ τὴν ἐμὴν διάνοιαν εἶπον σοι οἷα καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ὤμνυεν.

(690.) ἴσθε πεφάνθαι με παραφρόνιμον ἀντὶ τοῦ παράφρονα καὶ ἀνόητον καὶ ἄπορον ἐπὶ τὰ φρόνιμα· δις δὲ τὸ αὐτὸ εἶπεν ἀντὶ μωρὸν κατὰ διάνοιαν καὶ ἄπορον.

(693.) εἰ ἀλλότριόν σε καὶ οὐκ οἰκείον νενομίκα· ἢ οὕτως, εἰ σε ἀποκρύπτομαι ἢ ἐκτρέπομαι καὶ οὐ συγγίνομαι σοι· ἢ οὕτως, εἰ βούλομαι σε ἐκβαλεῖν τὸν τοσαῦτα ἡμᾶς εὐεργετήσαντα.

(696.) οὖρισας ἔστησας, ἔσψασας.

(702.) λέγε εἰ σαφῆ ἐστὶν ἂ μέλλεις ἐγκαλεῖν οἷον ὠμολογημένα.

(710.) εὖ τὸ ἅμα παρακαλοῦσαν ἐκτίθεσθαι τὰ εἰς τὴν ὑπόνοιαν αὐτὸν ἐμβαλοῦντα.

(716.) καλῶς τὸν τόπον προσέθηκεν ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγοι τὸν Οἰδίποδα.

(717.) διέσχον διήλθον.

(733.) περὶ Δαυλίδα φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδόν, ὃ δὲ Αἰσχύλος περὶ Ποτνίας οὕτως

ἐπήμην τῆς ὁδοῦ τροχίλατον
σχιστῆς κελεύθου τρίοδον ἔνθα συμβολὰς
τριῶν κελεύθων Ποτνιαδῶν ἡμίβοιμον·

τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδα Ἀνακρίδα λέγουσιν οὕτω

Κρίσαν τε ζαθέην καὶ Ἀνακρίδα καὶ Πανοπήν.

(738.) ἀναμνησθεταὶ ὁ Οἰδίπους καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου καὶ πρὸς τὸν Δία φησὶ, τί μοι ποιήσεις;

(742.) εὖ τὰ προφανῆ ταῦτα σημεῖα εἶπεν.

- (749.) *ὄκνω* δέδοικα· καὶ Ὀμηρος
ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαίνεμεν.
- (756.) *οἰκεὺς* οἰκέτης, ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ὦν.
- (763.) οἶον τὸ αἴτημα οὐχ ὑπερέβαλεν δοῦλον.
- (766.) *πάρεστιν* οἶον νόμιζε αὐτὸν παρεῖναι.
- (775.) Φερεκύδης φησὶ Μέδουσαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα θυγατέρα δὲ Ὀρσιλόχου τοῦ Ἀλφειοῦ, οἱ δὲ Ἀντιοχίδα τὴν Χάλκωνος.
Δωρίς Πελοποννησιακῆ.
ἠγόμην ἐτρεφόμην, ἐτόγχανον.
- (777.) ἔδει γὰρ πρὸς τὸ δῆδ' ἄκουσαντα ὡς εἶη νόθος θαυμάζειν οὐ μὴν τοσοῦτον φροντίσαι τοῦ πράγματος.
- (778.) *σπουδῆς* ἀρετῆς.
- (780.) *πλαστός* προσποιητός, ἀλλότριος, νόθος.
- (782.) *θατέρα* τῆ ἑτέρα, τῆ ἐξῆς.
- (789.) *ἄτιμον* ἀνήκουστον· περὶ ὧν γὰρ ἀπήλθεν οὐκ εἶπεν.
- (791.) *χρεῖη* δέοι.
- (792.) *ἄτλητον κ. ἐ.* τὸ μὴ δυνάμενον ὑπὸ ἀνθρώπων ὀραῖσθαι.
- (795.) χρόνον τινά, φησίν. [ἐπεὶ] πρὸς τοὺς ἀστέρας ἠρίθμουν τὸν χρόνον· ἢ οὕτως, ἐπὶ τὰ ἄστρα ἐπορευόμεν· ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη μετρούντων ὡς ἂν δι' ἄστρον τεκμαίρομενον τὸν πλοῦν.
- (802.) *πωλικῆς* ὑπὸ πώλων ἐξευγμένης.
- (806.) *τὸν τροχλάτην* τὸν ἐμπροσθεν τῶν τροχῶν πορευόμενον.
- (808.) *ὄχου* ἄρματος.
- (809.) *κέντροισι* πληγαῖς· δις ἔπαισε με τοῖς κέντροις οἷς ἐκέντριξε τοὺς ἵππους, οὐκ ἐπίσης δὲ καὶ παρ' ἐμοῦ ἔλαβεν.
- (813.) τοῦ ὑπ' ἐμοῦ φονευθέντος εἰ ἦν τις πρὸς Λαίον συγγένεια· ἢ οὕτως, εἰ δὲ οὗτος ὁ ξένος ὃν ἀπέκτεινα Λαίος ἐστίν· οὐπω γὰρ οἶδεν εἰ αὐτός ἐστιν.
- (815.) *τοῦδέ γ' ἀνδρὸς* ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ.
- (822.) *δι' ἄνπερ* δι' ὧν χειρῶν.
- (823.) *ἀναγνος* ἀντὶ τοῦ μιαιφάνου.
- (825.) *ἐμβατεύειν* ἐπιβαίνειν.
- (834.) ἀντὶ τοῦ μὴ ἀθύμει πρὶν ἂν τὸ ἀληθὲς καταμάθῃς.
- (838.) φανεροῦ γενομένου καὶ ἐλθόντος τοῦ ποιμένου τίνα ἔξεις γνώμην;
- (840.) *σοὶ ταῦτ'* σοὶ ὅμοια καὶ τὰ αὐτά.
- (842.) *αὐτὸν* τὸν βοτήρα.
- (846.) *οἰόζωνον* μονόζωνον, μόνον.
- (849.) *ἐκβαλεῖν* ἀποκρύπτεσθαι ἢ ἀποστρέφαι τουτέστιν οὐ δύναται ἀρνεῖσθαι ὁ βουκόλος.
- (853.) *φανεῖ* αὐτὸς ὁ θεράπων.
- (857.) *ὥστ' οὐχὶ μαντείας* ὅθεν ἐγὼ χάριν τῆς μαντείας οὔτε ἐπ' ἐκεῖνα τὰ ῥήματα οὔτε ταῦτα βλέψαιμι οὔτε ἐκατέρωσι πιστεύσαιμι ἀλλ' ἀπορώ.
- (863.) *εἰ μοι ξυνεῖη φέρωντι* εἴθε μοι συνοικοῖη τὴν ἄχραντον καὶ σεβασμίαν ἀλήθειαν διασώζοντι οἶον εἴθε μοι συνεῖη εὐτυχία καὶ λόγων καὶ πραγμάτων ἀγνεῖαν φυλάττοντι· μοῖρα δὲ εὐτυχία οἶον εἰ ἀληθεύω γένοιτό μοι καὶ εὐτυχεῖν τὸ ἀληθὲς διασώζοντι· ταῦτα δὲ φησὶ τὴν Ἰοκάστην αἰτιώμενος ὅτι ἀσεβῶς ἔφη ἐψεῦσθαι τὸν Ἀπόλλωνα· φέρωντι οὖν τὴν εὐσεπτον ἀγνεῖαν τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων τῶν περὶ τῶν θεῶν περὶ ὧν νόμοι πρόκεινται, ἔργων καὶ λόγων· τὴν περὶ τούτων λέγοντες ἀκρίβειαν καὶ τῶν μαντείων ὅτι οὐδὲν αὐτοῖς ὑγιές ἐστίν.
- (864.) *μοῖρα* εὐτυχία.
- (866.) *οὐρανίαν* δι' αἰθέρα ἀντὶ ἐν οὐρανῷ τεχθέντες.
- (867.) *ὧν* νόμων τῶν ὀρθῶς ἔχοντων.
- (868.) οὐδὲ ὑπὸ ἀνθρώπων εὔρηται ὁ περὶ θεῶν λόγος.
- (871.) ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐστὶν ὁ θεὸς τουτέστι θεῖα δύναμις καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἐνεστίν.
- (872.) *γηράσκει* παλαιοῦται, φθείρεται.
- (873.) *ὑβρις φυτεύει τύραννον* διὰ τῆς ὑβρεως φύεται καὶ ἀνανεοῦται ὁ τύραννος «καὶ» ὅταν, φησί, πολλὰ διαπραχθῆται τότε εἰς μεγάλα ἐμπίπτει διὰ τῆς ὑβρεως ἐπαρθείς· ταῦτα μὲν φησὶ περὶ τῆς Ἰοκάστης ὅτι ἀνεπιτήδεια λέγει περὶ τῶν θείων νόμων τὸν δὲ λόγον ποιοῦσι περὶ τῆς τυραννίδος ἵνα μὴ δόξωσιν ἐμφανῶς αὐτὴν διελέγχειν· ὁ δὲ νοῦς, ὑβρις φυτεύει τύραννον ὁπόταν πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάτην ἃ ἐστὶ μὴ ἐπίκαιρα μὴδὲ ἑαυτῷ ἐκείνῳ συμφέροντα· ἀσυνδέτως δὲ εἶπεν. ὑβρις, φησὶ, μὴδὲν κείριον διαπραττομένη εἰς δύσβατον ἀκρόρειαν ἀναβιβάσασα τοὺς χρω μένους αὐτῆ κατεκρήμνισεν· ἢ οὕτως, ἀπότομον ὠρουσεν εἰς ἀνάγκην, ἦλατο εἰς τοῦτο ὥστε αὐτὸν εἰς ἀνάγκην γενέσθαι ὑφ' ἐτέρων κρατηθῆναι.
- (878.) *ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ* εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ὑβρεως δυσσεβοῦντος ἔσται οὕτως, οὐ βαδίζει ὀρθῆν δὸδον οὐδὲ χρήται τοῖς ποσὶ δεόντως εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἀνάγκης βιαζομένου, οὐ χρήται τοῖς αὐτοῦ ποσίν. ἀντὶ ἀχρήστους καὶ τὰς πορείας ποιεῖται.
- (881.) ἀξιώ τὸν θεὸν μὴ λῦσαι τὸ συμφέρον τῆ πόλει ἐξ οὗ κρατεῖ τῶν ἀντιπάλων.
- (885.) *δίκας ἀφόβητος* τὴν δίκην μὴ δεδοικώς.
- (888.) *δυσπότμου χάριν χλιδᾶς* ἔνεκα, φησὶ, τῆς ἀνοσίτου τρυφῆς καὶ ὑπερηφανίας· ὑπὸ τρυφῆς γὰρ καὶ ἐπὶ ταῦτα οἱ τύραννοι παραγίνονται. ὁ τοιοῦτος ἐν κακῇ εἴῃ μοῖρα ὅς μὴ ἀφέξεται τῶν ἀσέπτων ἢ ἔξεται τῶν ἀθίκτων ὅ ἐστιν ὧν οὐ χρὴ ἔχεσθαι.
- (890.) *ἔρξεται* παύσεται, ἐκτὸς ἔσται.
- (891.) *ματάζων* ματαιοφρονῶν· ἔξεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμήσει τῶν [ἀσέπτων καὶ] ἀθίκτων.
- (892.) τίς ἐτι τῶν ἀδίκων ἀφέξεται τῷ θυμῷ αὐτοῦ τὰς τῆς ψυχῆς κακίας ἀπελαύνων; ἢ οὕτω, τίς ἂν ἀπελάσειεν αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν τοιαῦτα πράττων;
- (896.) *χορεύειν* πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς.
- (898.) οὐκέτι ἄπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ ἀπροσπέλαστον αὐτοῦ νεῶν.
- ἄθικτον* καθαρὸν· πιθανῶς δὲ τὸ ἐπίθετον, οὐ οὐκ ἀπέσχετο Ἰοκάστη.
- (899.) Ἄβαι τόπος Λυκίας ἐνθα ἱερόν ἐστίν Ἀπόλλωνος.
- (900.) *Ὀλυμπίαν* ἢ διὰ τῶν σημείων ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται ὡς καὶ Πίνδαρος ἢ ἐπὶ τῶν πανηγύρων ὅτι καὶ τῶν τοιοῦτων ἀφέξομαι εἰ μὴ ταῦτα φανερωθῶσιν.
- (901.) εἰ μὴ ταῦτα, «τὰ» τῶν χρησμῶν, ἢ τὰ λεχθέντα ὑπὸ Ἰοκάστης φανερὰ καὶ κατάδηλα γένηται οὐκέτι τιμήσω θεοῦς.
- (906.) *φθίνοντα γὰρ* ἀντὶ τοῦ παλαιά, παρεληλυθότα. γράφε φθίνων ἵν' ἢ μὴ λάθοι σε ὁ Λαῖος φθίνων ἀλλὰ δείξαις αὐτοῦ τὸν θάνατον· τὰ γὰρ περὶ Λαῖου μαντεύματα ἐκβάλλουσιν καὶ οὐ παραδέχονται τὰ παρὰ τῶν θεῶν εἰρημένα ὡς ἀληθῆ· τὸ δὲ ἐξαίρουσιν ἀντὶ τοῦ ἀφανίζουσιν· τὰ γὰρ ἐπὶ Λαῖῳ θεσπισθέντα ἐκφαυλίζεται ὑπὸ Ἰοκάστης καὶ παραγράφεται καὶ ψευδῆ νομίζεται.
- (911.) ἀνακτάς φησὶ τοὺς τοῦ χοροῦ οἶον βασιλικούς καὶ ἐντίμους.
- (914.) *ὑψοῦ γὰρ αἶρει* ἀντὶ μετεωρίζεται τὴν ψυχὴν καὶ ὑπερβαλλόντως ἄχθεται πάντα λογιζόμενος, αὐτὸν τὸν φόνον, τὸ τὴν γυναῖκα ἔχειν τοῦ ἀνηρημένου, τὴν προσδοκωμένην φυγὴν, τὸ μὴ δύνασθαι ἀναστρέφαι πρὸς τοὺς οἰκείους, τὸ δέος τῶν χρησμῶν.
- (915.) *οὐδ' ὅποι' ἀνήρ' ἔννου* οὐχ ὡς συνετὸς ἀνήρ διὰ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα γινώσκει· εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς τῷ Λαῖῳ χρησμός ἠκύρωται δηλον ὅτι καὶ ἂ νῦν ἐμαντεύσατο ὁ Τειρεσίας ψευδῆ ἐστίν.
- (917.) *ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος* μόνως προσέχει τοῖς τὰ δεινὰ καὶ φοβερὰ ἀπαγγέλλουσιν, τῶν δὲ παραμυθουμένων οὐκ ἀνέχεται.
- (919.) *πρὸς σ', ὦ Λύκει'* Ἀπολλων Λύκειον γυμνάσιόν ἐστίν Ἀθηνησιν ἐνθα Ἀπόλλων τιμάται· καὶ Καλλιμάχος ἐγὼ δ' ἦνθησα Λυκίῳ

καλὸν αἰεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος·
ἄγχιστος οὖν καθὼ οὐ πόρρω τῆς Ἀττικῆς αἰ Θῆβαι· ἢ
καὶ ἐν Θήβαις ὁμώνυμον ἦν γυμνάσιον Λυκείου
Ἀπόλλωνος· νῦν οὖν οὐ τὸν ἐν Λυκίᾳ [τιμώμενον] ἀλλ' ἢ
τὸν ἐν Θήβαις ἢ ταῖς πλησιοχώροις Ἀθήναις τιμώμενον.
ἄγχιστος πρὸ τῶν θυρῶν γὰρ ἴδρυτο.

(924.) ἄγγελος θεράπων Πολύβου. ἔρχεται ἄγγελος ἀπὸ
Κορίνθου ἀπαγγέλλων τὸν θάνατον Πολύβου καὶ ἀντ'
αὐτοῦ τύραννον τὸν Οἰδίποδα αἰρεῖσθαι· οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ
ἐκτεθέντα τὸν Οἰδίποδα εὐρών καὶ δοῦς Πολύβῳ.

(928.) κἀνταῦθα ἔθηκεν τὸ ἀμφίβολον ὃ τέρπει τὸν
ἄκροατήν.

(930.) τοῦτο πρὸς τὸ

γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων·
τοῦτο γὰρ τέλειον ἐν γάμῳ· ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου
Ὁμηρὸς φησι

καὶ δόμος ἡμιτελής.

(937.) ἡδοιο μὲν διὰ μὲν τὸ εὖ πράσσειν καὶ ἑτέρας
ἀρχῆς ἀντιλαβέσθαι ἡσθήσεσθαι φησιν αὐτὴν ἀσχάλλειν
δὲ διὰ τὸ ἀπιέναι Οἰδίπου ἐπὶ τὰ οἰκεῖα.

(938.) διπλὴν τοῦ τε ἡδεσθαι καὶ τοῦ ἀσχάλλειν.

(939.) τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι πιθανῶς ὁ ἄγγελος τὰ
ἡδέα πρῶτον ἀπαγγέλλει πρὶν εἰπεῖν τὰ περὶ θανάτου.

(940.) τῆς Ἰσθμίας τῆς Κορινθίας· ἐκέισε γὰρ ὁ Ἰσθμός.

(943.) ἀσμένως ἀκήκοε τῆς τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἵνα πάλιν
ἀνατρέψῃ τὰ μαντεύματα· οἶδεν γὰρ τὸν Οἰδίποδα τοῦτο
δεδοκῶτα.

(945.) θεραπευαίνιδι κελεύει.

(946.) παιδευτικὸν τι ἔγκειται τῷ δράματι ὡς οὐ δεῖ
καταφρονεῖν τῶν θείων· οἱ γὰρ τοιαῦτα φθεγγάμενοι μετ'
ὀλίγον φανήσονται οἰοί εἰσιν.

(947.) ἴν' ἐστὲ ὅπου ἐστὲ.

(952.) σκόπει δοκίμαζε.

(957.) σημήνας γράφε σημάντωρ.

(958.) ἠθικῶς φησιν ὁ ἄγγελος οὐχ ὡς ἀπὸ τούτων θέλων
ἄρξασθαι ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡδέων.

(960.) νόσου ξυναλλαγῆ κοινωρία νόσου ἀντὶ ὑπὸ νόσου.

(961.) ἢ τυχοῦσα πρόφασις ἔξαρκεῖ ὥστε τὸ παλαιὸν
σῶμα ἐξηνεγκεῖν τοῦ βίου. εὐνάξει κατακοιμίζει.

(963.) τοῦτο ὁ ἄγγελός φησιν ὡς παραμυθούμενος ὅτι
μακρῶν ἀπέθανεν καὶ οὐ δεῖ ἐπ' αὐτῷ ἀπολοφύρεσθαι.

(966.) ὦν ὑφηγητῶν ὑφ' ὧν μαντείαν δεχόμενος, τῶν
ὀρνεοσκοπῶν καὶ μάντεων.

(968.) κεύθει ἀντὶ κεύθεται, κρύπτεται· καὶ ἐν Ἀντιγόνη
μήτρὸς δ' ἐν Ἄιδου καὶ πατρὸς κεκευθότων.

ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε ἐγὼ ὁ ἐνταῦθα ὦν οὐκ ἔλαβον δόρυ ἵνα
αὐτὸν ἀποκτείνω εἰ μὴ τις εἴποι ὅτι τάχα διὰ τὸν ἐμὸν
πόθον ἀπέθανεν.

(970.) οὕτω δ' ἂν θανὼν εἶη ἕξ ἐμοῦ τοῦτο ὡς
ἐπιμωκώμενός φησι, δηλὸν δὲ ἐκ τῶν ἐξῆς· ὁ γὰρ
Πόλυβος τὰ παλαιὰ θεσπίσματα, φησί, παραλαβὼν
μηδενὸς ἄξια κείται παρὰ τῷ Ἄιδῳ.

(976.) περὶ τοῦ λείποντος εὐλαβεῖται, τοῦ μιχθῆναι τῇ
μητρί. λέχος λέκτρον.

(977.) ᾧ τὰ τῆς τύχης ᾧ ἡ τύχη δεξιῶς ἔχει ἀντὶ τοῦ τῆς
ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατούσης.

(978.) πρόνοια πρόγνωσις.

(979.) καλὸν τὸ ζῆν ἀφελῶς.

(986.) ὀκνεῖν φοβεῖσθαι.

(987.) ὄψις καὶ τεκμήριον τοῦ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα
ἀποβήσεσθαι ἢ πατρὸς τελευτῆς.

(1005.) τοῦτ' διὰ τοῦτο.

(1006.) πρὸς δόμους εἰς Κόρινθον.

(1008.) καλῶς ἀντὶ περιφανῶς.

(1014.) ἄρ' οἴσθα ὅτι ἀδικῶς εὐλαβῆ;

(1015.) γεννητῶν τῶν γεγεννηκότων.

(1016.) ὅτι οὐδέν σοι διαφέρει κατὰ γένος ὁ Πόλυβος.

ὄθ' (ὄ)τι.

(1019.) τῷ μηδενὶ τῷ ἠλλοτριωμένῳ καὶ μὴ οἰκείῳ· ἔτι
γὰρ Πολύβου νομίζει ἑαυτόν.

(1020.) ὥσπερ οὐ γέγονας ἐξ ἐμοῦ οὕτως οὐδὲ ἐκ
Πολύβου.

(1023.) ἴδιον τῶν ἐν παραδόξοις ἀκούσμασι τὸ αὐτὸ
πολλάκις ἐπερωτᾶν. καθ' εἶτα.

(1025.) ἐμπολήσας ἀγοράσας· δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ
εὐρών.

(1029.) κἀπὶ θητεία πλάνης μίσθιος καὶ ἐπὶ μισθῷ
πλάνης· ἔστι δὲ ἀρσενικόν.

(1031.) εἰπόντος τοῦ γέροντος ὅτι σωτήρ σοι γέγονα
ὅπερ κοινὸν ἐπὶ πάντων ἐκτεθειμένων ἀναπυθάνεται ὁ
Οἰδίπους ὅτι ἐν ποίῳ ἄρα κακῷ ὄντα κατὰ τὴν ἔκθεσιν
«λαμβάνει» ἵνα ἐκεῖνος εἴπη τὸ περὶ τῶν ποδῶν ὅπερ
ἐπιγνώσκει ἢ Ἰοκάστη.

(1035.) ἐκ σπαργάνων χαλεπὴν αἰσχύνην διὰ τὴν τῶν
ἄρθρων βλάβην.

(1037.) ὑπὸ μητρὸς ὠνομάσθη ἢ ὑπὸ τοῦ πατρὸς
Οἰδίπους; ἢ πρὸς θεῶν τίνος εἰμὶ μητρὸς ἢ ποίου
πατρὸς;

(1046.) εἰδεῖτ' ἂν ἀντὶ τοῦ εἰδείητε ἂν.

(1050.) σημήναθ' εἴπατε.

(1051.) ἐστοχάζετο ὁ χορὸς ἐκεῖνον εἶναι τὸν τὴν ἔκθεσιν
ποιησάμενον τοῦ παιδίου διὰ τὸ ἡδὴ εὐνοϊκὸν τὸ
πρόσωπον αὐτοῦ «παρα»στῆσαι τῷ οἴκῳ.

(1053.) οὐχ ἦκιστα ἀντὶ τοῦ πάνυ· αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις
μῖαν συγκατάθεσιν ποιοῦσι· μάλιστ' ἂν ταῦτα εἴποι ἢ
Ἰοκάστη.

(1056.) τί δ' ὄντιν' εἶπε; συνίησιν ἡδὴ τὸ πᾶν ἢ
Ἰοκάστη καὶ θέλει [ἡδὴ] ἑαυτὴν διαχειρίσασθαι πρὶν
ἔκπυστα γενέσθαι τὰ κακὰ, τοῦτο δὲ δηλοῖ διὰ τοῦ
ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ.

(1062.) οἶεται τὴν Ἰοκάστην δυσγένειαν αὐτῷ συνειδυῖαν
ἀποκρύπτειν καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν.

ἢ τρίτης τρίτον πεπραμένης καὶ αὐτὸς τρίπρατος.

(1070.) χαίρειν τρυφᾶν καὶ ἐναβρύνεσθαι.

(1071.) ἐνοουμένη τὰ τῆς ἀναίρεσως αὐτῇ μὲν
ἀπήλλακται ὁ δὲ Οἰδίπους περιλέλειπται· τὸ γὰρ αὐτοῦ
πρόσωπόν ἐστι τὸ περιπαθὲς περὶ ὃ πᾶσα ἢ διάθεσις τοῦ
δράματος.

(1073.) Οἰδίπους ἀντὶ τοῦ ᾧ Οἰδίπου· ἔστι δὲ Ἀττικόν.

(1075.) ἀναρρήξῃ ἐργάσθηται.

(1080.) ἐμαυτὸν τῇ τύχῃ παραδοῦς ἀτιμίαν ἐκφεύξομαι.

(1082.) τῆς τῆς τύχης.

(1084.) καὶ τοιοῦτος πεφυκῶς οὐκ ὀκνήσω τὸ γένος
ἐξερευνησάμενος τὸ ἡμέτερον.

(1086.) ὑπονοοῦσιν οἱ κατὰ τὸν χορὸν χρηστότερόν τι
περὶ τοῦ Οἰδίποδος ὅτι θειοτέρου γένους τυγχάνει ἀπὸ
τινος τῶν ὀρέων νυμφῶν· ποιοῦνται δὲ τὸν λόγον πρὸς
τὸν Κιθαιρῶνα καὶ φασιν, οὐκ ἔση εἰς τὴν αὔριον
ἀπείρατος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν σε ὡς τροφὸν καὶ μητέρα τοῦ
Οἰδίποδος.

(1087.) κατὰ γνώμην ἴδρις ἔμπειρος κατὰ τὴν γνώμην ὃ
ἔστι συνετός.

(1092.) αὔξειν μεγαλύνειν, λέγειν.

(1093.) χορεύεσθαι ἀντὶ ὑμνεῖσθαι.

(1094.) ὥσπερ τὰ θυμῆρη παρέχοντα τοῖς ἐμοῖς
βασιλεύειν· ἐνόμιζε γὰρ ὁ χορὸς τὸν ἀναγνωρισμὸν ὑπὲρ
Οἰδίποδος γίνεσθαι.

(1096.) ἀναγκαίως πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀποτείνει διὰ τὸ
ἄρξαι τῶν χρησμάτων.

(1098.) ἄρα τις προσπελασθεῖσα τοῦ Πανὸς ἢ τοῦ
Ἀπόλλωνος θυγάτηρ; καὶ γὰρ οὗτος νόμιμος.

(1103.) πλάκες αἱ ἐξοχαί, αἱ ἀνατάσεις τῶν ὀρῶν·
ἀγρόνομοι δὲ ἐνθα τὰ ἄγρια νέμεται ὃ ἐστὶ τὰ μὴ ἡμερα
θηρία.

(1104.) εἶτε ὁ Ἑρμῆς εἶτε ὁ Διόνυσος ἀπὸ τίνος νύμφης

γεννηθέντα σε ἀνεδέξατο. ὁ **Κυλλάνας ἀνάσων** ὁ Ἑρμῆς νόμιος γάρ.
 (1110.) **μὴ συναλλάξαντα** μὴ κοινωνήσαντα τουτέστι μὴ συντυχόντα, μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ὁμιλίαν ἐλθόντα· θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν πρεσβύτερον ἐρχόμενον ὄν μετεπέμψατο στοχαζέται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήρως καὶ τῶν ἀγόντων οἰκετῶν τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ χορῷ ἀνατίθησιν.
 (1113.) **τῷδε τάνδρι ξύμμετρος** τῷ Κορινθίῳ ὁμηλιξ καὶ ἴσος ἐστὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν.
 (1115.) **τῇ δ' ἐπιστήμῃ** τῇ γνώσει ὑπερβάλλοις ὡς καὶ πρὶν αὐτὸν θεασάμενος.
 (1116.) **ιδῶν** ἀντὶ τοῦ ἐγνωκῶς.
 (1127.) ἀντὶ τοῦ ἦσαν οἱ πλησιόχωροι.
 (1128.) **τῇδ' ἐπιμαθῶν** ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ μαθῶν.
 (1135.) **διπλοῖσι ποιμνίοις** δύο ἀγέλαις.
 (1136.) συνήμην, φησί, τούτῳ ἔαρ, θέρος, φθινόπωρον· καὶ οὗτοι ἂν εἴεν οἱ τρεῖς χρόνοι· ἐμμήνους δὲ τοὺς ἐν μηνσὶν ὀριζόμενους, οὐκ ἐνιαυτοῖς.
 (1137.) **ἀρκτοῦρον** τὴν ἐψῶν ἐπιτολήν ποιούμενον· ποιεῖ δὲ ταύτην ἡλίου ὄντος παρθένου.
 (1141.) συγκατατίθεται ὁ γέρον· ἔδει γὰρ ταῦτα πρῶτον ὁμολογήσαι εἶτα ἐπάγει τὰ συνεκτικώτατα ἵνα μὴ ἦ ἕξαρνος.
 (1144.) **ἱστορεῖς** ἐρωτᾶς, ζητεῖς.
 (1146.) αἰσθηθεῖς ὁ γέρον τοῦ παντὸς ἀρνήσασθαι βούλεται οὐχ ὡς εἰδῶς καὶ ἀποκρυπτόμενος.
 (1155.) **ἀντὶ τοῦ;** ἀντὶ τίνας;
τί προσχρήζων μαθεῖν; λείπει ταῦτά με διατίθης.
 (1156.) τοῦτο πάλιν οὐχ ὡς εἰδῶς ὅτι αὐτὸς εἶη ὁ ἐκτεθειμένος ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν ἔκθεσιν ταῦτα πάσχει.
 (1158.) **εἰς τόδ'** εἰς τὸ ἀποθανεῖν μὴ λέγων τὸ ἀληθές.
 (1160.) **ἐς τριβᾶς** εἰς βραδυτήτα καὶ διατριβᾶς καὶ ἀναβολάς.
 (1166.) εἰ δευτέραν ἀναμείνης ἐξέτασιν.
 (1174.) **ἀναλώσαιμι ἀπολέσαιμι.**
 (1175.) **τεκοῦσα τλήμων;** κατ' ἐρώτησιν.
 (1176.) **τοὺς τεκόντας** κατὰ σύλληψιν· οὐ γὰρ φονεύει τὴν μητέρα.
 (1177.) παρατηρητέον ὅτι τὸν γέροντα μετεπέμψατο ἐπὶ τὸ ἀνακρίναι τὸν φόνον τοῦ Λαΐου καὶ προβληθέντος ἑτέρου τινὸς ἐπὶ τὸ ἀναγκαιότερον τρέπεται.
 (1182.) **ἐξήκου** ἀποβαίη.
 (1183.) εὐ πεπλαγίασται ὁ λόγος ὡς τὴν πῆρῶσιν αἰνιττομένου ἀλλ' ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτῷ ὁ λόγος· ἀπορήσας γὰρ ξίφους ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.
 (1186.) καὶ ἐν Αἴαντι ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἄντας· ἄλλο πλὴν εἶδωλ' ὅσοι περ ζῶμεν ἢ κούφην σκιάν· καὶ Πίνδαρος τί δέ τις; τί δ' οὔτις; σκιάς ὄναρ ἄνθρωποι.
 (1188.) **ἐναριθμῶ** ἐξαριθμοῦμαι ἵν' ἡ ῥῆμα πρῶτου προσώπου καὶ οὐ δοτικῆ ἀρσενικοῦ.
 (1191.) ὅσον δόξαι εὐδαίμων εἶναι, κατὰ ἀλήθειαν δὲ τοῦτο ἀνθρώπῳ οὐκ ἔστιν· τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.
 (1192.) **ἀποκλῖναι** πεσεῖν ἢ ἀποβαλεῖν.
 (1193.) τὸν σὸν βίον παράδειγμα ἔχων οὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.
 (1196.) **τοξεύσας** ἐπιτυχῶν, εὐτυχήσας.
 (1198.) **τὰν γαμψώνυχα παρθένον** τὴν Σφίγγα.
 (1200.) **θανάτων** τῶν ὑπὸ τῆς Σφίγγος γινομένων· πύργος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀσφάλεια καὶ ἀπαλέξεσις γέγονεν.
 (1204.) **ἀκούειν** εἰς τὸ ἀκούειν.
 (1206.) συνοικῶν τῇ τοῦ βίου μεταβολῇ.
 (1208.) **ῶ** ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἄμφω δέξασθαι, σὲ καὶ τὸν πατέρα· ἢ ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἢ Ἰοκάστη ἦν λέγει λιμένα· θαλαμηπόλῳ δὲ νυμφίῳ.

(1211.) **ἄλοκες** ἀντὶ τοῦ αὐλακες, αἱ κοῖται, αἱ σποραί, οἱ γάμοι. πῶς, φησί, φωνὴν οὐκ ἔρρηξαν;
 (1218.) **περίαλλ'** περιάλλως.
 (1221.) ἀνέπνευσα διὰ σὲ καὶ νῦν κατέμυσα τὸ ὄμμα ἐξ οὗ δηλοῖ καὶ ἐπήρθημεν περισφθέντες· καὶ νῦν δυστυχοῦντί σοι συνδυστυχοῦμεν.
 (1223.) ἐξάγγελος ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ἀγχόνῃ ἐτελεύτησεν ἡ Ἰοκάστη καὶ ὁ Οἰδίπους ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.
 (1225.) **ἀρεῖσθε** λήψισθε. **ἐγγενῶς** γνησίως.
 (1231.) ἐκουσίως γὰρ ἑαυτὸν καὶ ὁ Οἰδίπους ἐτύφλωσεν καὶ ἡ Ἰοκάστη ἀπήγατο· μάλιστα, φησί, τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μὴ ἐκ τύχης συμβάντα ἀλλ' ὥσπερ ἐπισπαστὰ καὶ αὐτάγρετα γινόμενα.
 (1241.) τὸ ἐξῆς, ὅπως εἰσηλθεν ἔσω ἐπιρρήξασα τὰς πύλας τουτέστι κλείσασα· Ὅμηρος τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσεσκον Ἀχαιοὶ τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον· καλῶς δὲ τοῖς λέκτροις ἐπεμπίπτει· δι' αὐτὰ γὰρ ἀπόλλυται.
 (1247.) **τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι** τοῖς οἴσιν αὐτοῦ κ. ἐ. τὴν δὲ γυναικα λίποι τοῖς ἑαυτοῦ τουτέστι τῷ υἱῷ γυναικα παιδοποιόν.
 (1254.) **περιπολοῦντ'** περιερχόμενον ὥσπερ ἐμμανῆ.
 (1262.) ἀνέτρεψε τὰς θύρας καὶ κατέβαλεν ἐκ τῶν πυθμένων.
 (1264.) ἑώρα λέγεται κρέμασις, ὕψωσις, μέταρσις.
 (1266.) **ἀρτάνην** δεσμόν. τὴν ἀναρτητικὴν· κυρίως δὲ ἀρτάνη λέγεται ἢ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνῃ.
 (1273.) τὸ συμβαῖνον πᾶσι τοῖς τυφλοῖς εἶπεν· οὐχ ὁράντες γὰρ πολλάκις συμπίπτουσιν οἷς οὐκ ἂν ἠβούλοντο, οὐχ ὁρῶσι δὲ ὦν δέονται· ἐν σκότῳ οὖν ἔσται καὶ ἀγνωσία.
 (1275.) **ἐφυμνῶν** ἀνοιμάζων.
 (1276.) **ἤρασα** ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔπαιεν.
 (1286.) **ἐν τίνι σχολῇ** οἶον ἐν ποίᾳ διατριβῇ.
 (1287.) πιθανὴ ἢ αἰτία τοῦ ἐξιέναι αὐτὸν ἵνα, φησί, δεῖξῃ τοῖς πολίταις ὅτι ἀξίως ἑαυτὸν ἐτιμωρήσατο ἐπὶ ἀκούσιος παθήμασι καὶ ὡς μέλλων ἐκοντὶ ἐξιέναι τῆς πόλεως διὰ τὰς ἀράς ἃς ἔφθασεν ἐπαρασάμενος.
 (1297.) ἴσως οἱ κατὰ τὸν χορὸν ἰδόντες ἀπεστράφησαν μὴ δυνάμενοι θεάσασθαι τὸ πάθος.
 (1308.) ποῦ εἰμι; ἐν ποίῳ χωρίῳ ἢ φθογγῇ μου φέρεται; τίνας ἀκούω; ποῦ ἐστὶν ἡ φθογγῇ ἥτις σφόδρα μοι διαπέταται, ἥς φερομένης ἀκούω; ἢ οὕτως, ἀντὶ τοῦ ἀπέπη μου καὶ ἡ φωνή.
 (1311.) ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων πένταθλον καὶ ἄλλομένων.
 (1313.) **ἀπότροπον** ὃ ἂν τις ἀποτρέψαιτο.
 (1314.) **ἀφατον** ἀφάτως ἐπεληλυθός.
 (1316.) **δυσσύριστον** ὄρον μὴ ἔχον ἀλλ' αἰεὶ παραμένον, δυσπεριόδευτον· ἀδάμαστον δὲ ἀνίατον, ὃ οὐδεὶς δαμάσαι δυνήσεται ἢ σκληρὸν καὶ τραχὺ ἀπὸ τοῦ ἀδάμαντος.
 (1317.) οἶον ὁμοῦ με εἰσέδου ἢ τε ἀπὸ τῆς πηρώσεως ἀλγηδῶν καὶ ἢ τῶν κακῶν ὑπόμνησις.
 (1318.) εἰλήφει γὰρ αὐτὸν ὀδύνη ἐπεὶ νεωστὶ τοῖς κέντροις ἐπεπήρωτο.
 (1322.) **ἔμδος ἐπίπολος** γράφεται καὶ ἐμοῖς ἐπὶ πόνοις. **ἐπίπολος ἐπι μόνιμος** περιπολῶν ἐμὲ καὶ περιμένον ἐπι· νῦν δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ χοροῦ γνωρίζει ἴσως διὰ τὸ τεταράχθαι ἐπὶ τῷ τοσοῦτῳ προσφάτῳ κακῷ.
 (1328.) **ἐπήρη** ἔπεισε· καὶ Εὐριπίδης ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον.
 (1347.) δείλαιε τῆς συνέσεως ἕνεκεν καὶ τῆς συμφορᾶς χάριν· χαλεπὸν γὰρ συνετῷ ἀνθρώπῳ τὰ τοιαῦτα συνενεχθῆναι.
 (1349.) ἀπόλοιο, φησίν, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μου ἔλαβεν καὶ διέσωσέ με.

(1350.) ἐπὶ ποδίας ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ τῇ ὑπὸ τῶν νομέων πατουμένη.
(1353.) εἰς οὐδενὸς χάριν τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἐργαζόμενος ἀντὶ τοῦ μηδὲν χρηστὸν ἐργασάμενος ἐν τῷ διασῶσαί με.
(1354.) θανῶν ἀντὶ θανάτου· ἢ τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἡμην.
(1362.) ἐξ ὧν ἐτέχθη ἐξ αὐτῶν καὶ τέτοκα.
(1364.) εἴ τι κακοῦ κάκιον τοῦτ' ἔλαχεν Οἰδίπους.
(1369.) τάδ' τὰ τῆς τυφλώσεως.
(1370.) φησὶ πρὸ τοῦ θανάτου ταῦτα διαθεῖναι ὅπως ἂν τοῖς γονεῦσι καθ' Ἄιδου μὴ συντυγχάνη ὁρῶν· εἶναι γὰρ αὐτῷ τοῦτο αἰσχρόν.
(1374.) ἀγχόνης ἐπικρατέστερα, ἅπερ οὐκ ἦν ἰᾶσθαι οὐδὲ ἐν θανάτῳ διὰ τούτου οὐκ ἀπολογεῖται ὅτι μείζον κακὸν διεπράξατο εἰς ἑαυτὸν ἢ εἴπερ ἦν τελευτήσας.
(1375.) ἀλλ' ἢ τέκνων ἐν ἐρωτήσῃ.
(1384.) κηλῖδα ὄνειδος καὶ συμφορὰν.
(1396.) κάλλος κακῶν ὡς εἰ ἔλεγεν τὸ κράτιστον τῶν κακῶν. ὕπουλον ὕποπτον.
(1400.) τοῦμόν αἶμα τὸ τοῦ πατρός φησιν.
(1401.) ὅτι γράφε ὅταν.
(1406.) ἐμφύλιον συγγενικόν.
(1409.) γνώμη.
(1413.) ἴτ' πορεύεσθε.
(1416.) ὧν ἐπαιτεῖς ὧν χρεῖαν ἔχεις εἰς βοήθειαν.
(1425.) γένεθλα τὰ τέκνα.
(1434.) ὑπὲρ σοῦ καὶ οὐχ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ λέξω.
(1442.) ὁ μὲν τῷ προειρημένῳ χρησμῷ ἀξιοῖ ἀκολουθεῖν ὅτι δεῖ ρίπτειν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χώρας ὁ δὲ Κρέων ἐπανερέσθαι φησὶ δεῖν ὅτι καὶ Λαῖου παῖς καὶ βασιλεὺς τυγχάνει. ἢ χρεῖα ἢ κατέχουσα ἡμᾶς, φησί, ταῦτα

ἀπαιτεῖ.
(1445.) ἵνα καὶ μετὰ γνώμης θεοῦ ἀπέλθῃς.
(1453.) κύριον ἴδιον· ἢ ὀφειλόμενον καὶ κεκυρωμένον.
(1454.) ἵνα δόξω νῦν ἀναιρεῖσθαι ἐν τῷ Κιθαιρώνι καθὼς τοῖς γονεῦσιν ἐδόκει καὶ νῦν τῷ βουλήματι αὐτῶν ἀπόλλυμαι.
(1463.) αἶν δυικόν ἐστι, τῶν κορῶν.
(1465.) μετειχέτην ἀντὶ ἐμοί.
(1471.) αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν.
(1472.) τοῖν μοι φίλων ἀντὶ τῶν ἐμῶν θυγατέρων· δέον δὲ εἰπεῖν δακρυροοῦσαι ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν· ἔστι δὲ Ἄπτικώτερον ὡς τὸ μὰ τῷ θεῷ καὶ τῷ χεῖρι.
(1482.) αἵτινες χεῖρες τὰ πρόσθεν λαμπρὰ ὄμματα τοῦ ὑμετέρου πατρὸς ὧδ' ὁρᾶν προὔξενησαν.
(1483.) προὔξενησαν περιεποίησαν.
(1488.) πῶς ὑμῖν βιῶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀνάγκη· ἢ ἢ πρὸς ἀντὶ τῆς μετὰ ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀνδρῶν.
(1493.) παραρρίψει συζεύξει.
(1498.) κάκ τῶν ἴσων ἐκ τῆς ἀρούρης τῆς αὐτῆς.
(1500.) ὄνειδιεῖσθε ὑβρισθήσεσθε.
(1508.) τηλικάσδ' ἀντὶ τοῦ μικράς.
(1513.) οὐ καιρὸς καθ' Ἄιδου.
(1521.) ἀφοῦ ἀφίστασο· τῇ προσῳδίᾳ δὲ ὡς ἀφαιροῦ.
(1523.) ὅσα νενίκηκας οὐ συνήνεγκέ σοι· καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δρᾶμα· τὰ γὰρ ἐξῆς ἀνοίκεια γνωμολογούντος Οἰδίποδος.
(1525.) ἦδει ἔγνω. κράτιστος μέγιστος.
(1529.) μηδὲν ὀλβίζειν πρὶν ἂν γράφε πάντα προσδοκᾶν ἕως ἄν.

Σοφοκλέους. Οἰδίπους. τύραννος.